

FLORILE
BOSFORULUI

DE

D. BOLINTINÉNU

BUCURESCÎ
TIPOGRAFIA LUCRĂTORILOR ASOCIAȚI.
1866.

FLORILE BOSFORULUI

Isme

Ca Esmé mai dulce flóre
Cu desmerdător parfum,
N'a mai strălucit sub sóre
De la Tunis la Batum !

Sub privire-î s'auresce
Unda lină din Bosfor,
Și vędënd'o, Gul¹ roșesce,
În grădină la Nihor.²

Ca mărgăritarul albă,
Și cu părul de Ebin,
Ochî de foc, și mână dalbă,
Gura, gracios rubin;

Naltă, delicată, fină;
Dar cu brațul rotundior,
Sîmul ei, sîn de vergină
Unde dulci mistere sbor;

De un an e măritată.
De ghiaurî,³ de musulmanî,
Și de frencî⁴ e lăudată;
Are opt-spre-dece ani!

Când o veji la preumblare
Sub iașmacu⁵ adus din Șam,⁶
Ca o stea prin nori, apare
Dulcea fiică-a lui Osman.⁷

Feredjéoa-î⁸ se-mlădie
Pe kiahiul,⁹ bogat cerkez,¹⁰
Cu dalga¹¹ de selemie,¹²
Cu șalvarî largî de geanfez.¹³

Când ea lasă cu dulcetu
Vălul ei a flutura,
S'ai trei zile-aici în viață,
S'o veji astfel, tu lă-ai da!

Când Esmé umblă prin casă,
Cómele-î de talpe trec,
Și-ntr'o mie coî se lasă
P'al-eî șirmali-elec.¹⁴

La plimbare când ea ese,
Nódă përu-î, elegant,
Peste cap, în valuri dese
Cu un ac de diamant.

Oh! amar cuî o privesce
Un minut făr de iașmac!
Mai amar cuî o iubese!
Dorurile nu-î mai tac!

De la frunte la picióre
E un fermec gracios!
Sufletul eî e un sóre,
Corpul eî un crin frumos!

A sa inimă se duce
În secret dup' un ghiaur;
Patimile, strânse dulce
În ardëndu-î sîn, murmur.

Ghiaura

Sub verdea lésă
Unde se 'ndesă
Visele-n chor,
La umbra lină
Unde suspină
Linul Bosfor;
Când rađa bétă,
Ca o săgétă
Cade mereu;
Sub négra stâncă
Aș vré, da, încă,
Să m'aflu eu,
Pe flori molateci,
Verđi și sêlbateci
Flori de păduri,
Cu frunte-arđendă,
Pe bucla blîndă,
Unei ghiauri !

Rabie¹

E óra când s'aprinde a lui Lial² făclie
Și varsă valuri d'aur pe marea azurie,
Lăsând ca să se vadă mișcând din aripiorî,
O pulbere-argintósă de miî de pescișorî;
Frumóse mosaice, divine, înfinite
Ce schimbă ale lor forme bizare, strălucite !
Lucrare minunată, tablou desfătător,
Ce ne amintă încă p'al vieții autor ,
Făcend ca să se uite durerea ce dărimă !
O fiu al periciunii ! om, miseră țerână,
Ce într'o ȓi trăiesce și un fatal minut
Cobórá în morminte nestabilul teú lut !
Grăbesce-te de gustă, cât viața ta lucește,
Acéstă frumusețe ce dulce ne răpesce,
Ast fermec fără mórte, aceste străluciri,
Ce, resfătându-ți dulce ardênde simțiri,
Îmbată al teú suflet și-l face de tresare
Sub mână provedinții, d'amor și desfătare !
Oh ! măn-e-a ta țerînă de vînt se va răpi !
Căci mórtea stă ascunsă sub flórea-ta d'o ȓi.

Alături cu lumina e umbra care zace;
Alături cu o stâncă prăpastia se face!
Dar să te bucuri numai nu este de ajuns:
Căci robul ce trăește de lanțul scû pătruns,
Tiranul stând pe tronu-î, aû tot acea durere,
Unul se pôrte lanțul, cel alt a sa putere,
Și toți de o potrivă se bucură aci
De răul ce pot face nainte d'a peri.
De crimă-î ucigașul vai! e fericie încă!
Și orbiî chiar se bucur în nôptea lor adîncă.
Tu, bucură-te însă d'aceste dulci vederi
Ce fac de o potrivă pe omul de dureri
Cu ȑei! fii fericie, cînd ai putut în lume,
Prin fapte generôse, să-ȑi lași un dulce nume!

Sultana favorită, în kioskiu-î răpitor,
Cu ochiî uȑi de lacrămi, se uȑă pe Bosfor.
Nici șopta sărutării suavii aurele
Pe unda semănată de pulbere de stele,
Nici dulcile suspine ce-n pomî la Iscudar³
Esală-n sîmulu seriî fiia lui Ilbahar,⁴
Nici cântul ce modulă pescariî-n depărtare,
Nici splendida lumină ce scînteie pe mare,
Nimic nu respăndesce din sufletu-î rănit
Ideia răsbunării ce-n doru-î a ȑîmbit.

Dar ea era frumoasă și jună și plăcută !
Când cu atâtea grăcii de Ceruri fu născută ,
Ea fuse destinată să stêrgă cu amor
P'a oamenilor frunte al patimilor sbor.
Așa precum o flóre cu bucurie vine
Și-n lacrimile nóstre s'amestecă cu bine.
Dar lumea îi schimbbase destinele-î ceresci:
Căci omul e ca focul din care îți urđesei
Unóltă ce omórá saú care trebuiesee.
O lume ! Că suferi chiar ție multumesee !
Dar valul ce se sparge pe-ntinsa Marmara⁵
În nopți de vijelie , nu are-albetea sa,
Și bolta înstelată nu e strălucitoare
Ca ochii favoritií , Rabia , dulce flóre !

Un om stă în genuche , ascultă în tăcere.
— «Ali, tu nu scií încă adinea mea durere?
Întrebă favorita pe vechiul ei hadín.⁶
— «Nu sciú nimic ! răspunde fățarnicul bătrín.
— «Toți vor ca să mă pérđă ! Allah ! toți mă înșelă !
Căslar-aga⁷ îmi dete în fine o rivală...
Scií tu ce-í o rivală ? E mórtea mea , Ali !
Ambițiunea mică de a puté domni ,
Îl face să urască a mea înriurire
Și prin mijlóce crude să cheme a mea peire.

Rivala ce'mî dă mie usurpatorul meu ,
Se ȋdice că-ȋ frumósă ! nu cred nimica eũ !..
Voiũ sângele , voiũ viaȋa aceĩ ce mă dobórá !
O crimă ! veđĩ , eũ tremur ! dar trebuie să móră !
Sultanul de trei ȋdile ȋn kiosk la Candili,⁸
Petrece cu Cerkeza... tu o cunoscĩ , Ali.
Almeia⁹ ce ȋn danȋurĩ atȃt de rușinóse,
Șĩ-aratȃ , cu talentul și formele-ȋ frumóse !
Bogazul¹⁰ curge iute sub kĩoskiul ce-am numit,
Și care, despre mare, nu este ȋngrȃdit..
Cerkeza dȃnȋuesce c'un negru óre-care,
P'a cȃrui faȋa serie : *minciunȃ* și *trȃdare* !
Cinci-ȋzeci de pungi de aur ... pricepĩ ideea mea?
O repede sȃltare ne va scȃpa de ea.
Sultanul o s'o erȃdȃ 'necatȃ din tĩmplare,
Tu, ca sȃ faci sȃ uĩte acȃstȃ ȋnecare,
Veĩ pune foc ȋndatȃ pe mal la Scutari !
— ȋntocmai se va face ! raspunde-atuncĩ Ali.

ȋn kĩoskiul seũ cel verde, la Candili, pe mare,
Sultanul se ȋmbatȃ de dulce desfȃtare ,
Privind cȃnd focul ȋdiliĩ pe dȃluri strȃlucind,
Cȃnd luna ce se-nalȋȃ ca salbȃ de argint,
Cȃnd alba baiaderȃ ce'n danȋurĩ gracióse
Aratȃ ale-eĩ talente și forme volũptóse.

Mărețul kiosk își udă picîórele-n Bosfor;
Și-n unda fugetóre se miră cu amor.
Sub kiosk curentul trece cu vie repejune,
Iar murmura-î învită la dulce moliciune.
O sală octogonă forméză acest local
În care strălucesce tot lussú oriental.
O grupă d'odalisce¹¹ apar aici în sală
Ca visele juneții ce inima essală.
Colo, fumând tăcută, o tîneră hanîmă¹²
Se plécă visetóre pe mica-î albă mână;
Iar rumena-î guriță ca fragul părguit,
Din narghelé essală un fum îmbălsămit.
Mai colo o cerkeză se jócă c'un handjer
Și pare ca fantasma ce a venit din cer,
Când lupta încetéză, la bravul adormit,
Și jócă cu armura și coifu-î aurit.

Dar étă baiadera! ca stéoa în lumină,
Ea arde-n frumusețe luméscă și divină!
Cosîțele-î se scutur pe umeriî de crin,
Muiate-n diamante, ca focul cel divin
Al stelelor de aur, ce-n umbră și tăcere
Cu umbra împreună tresare de plăcere.
Doi ochi focosi, dulci, negri, frumos se recoreaű
În umbra unor cene, prelungi ce-o copereaű,

Ca rațele de sóre ce printre nori vęđute,
Își perd vioiciunea, făcęnduse plăcute.
Dar Mahomet o chiamă, alături o invită.
— « Vin! ȑice padișahul, copilă fericită!
Esti tu o muritóre d'aici din astă lume
Saũ hurie eșită din ale mării spume?
Orĩ esti o dulce flóre ce tinerile ȑori,
Jucânduse, perdură din sınıl lor de flori?»
La sunetul tamburii, copila rępitóre,
S'aventă înc'odată pe scumpele covóre.
Hadınul o preurmă... Ea cade câte-odată
Pe brațele lui negre, în aer legănată,
Și sémână, pe brațe-ĩ, un fermec virginal,
Ca o stelută dalbă în fruntea unui val.
Dar musica-ncetéză. S'aude o strigare.
Frumósa baiaderă alunecă în mare!

.

Din lunga-ĩ amortire sultanul desteptat,
Caicul sę-ĩ presinte la robĩ a ordonat.
Căt pentru baiadera ce undă o rępise,
Sultanul când se duse, femeilor le ȑise:
«Era o flóre dulce ce tinerile ȑori
Jucânduse, perdură din sınıl lor de flori,
Și cu apusul ȑiliĩ, se-ntórece către sóre
Așa precum venise, frumósa, rıȑetóre!»

Almelaiur

Pe unda poleită de miriade stele
Se lăgână, murmur,
În horă graciosă suave aurele,
Și joc cu resfățare în bucla dulci mele,
Frumoși Almelaiur.

Colo suspină valul sub maluri cununate
De kioscuri de porfir;
Colo delfinul saltă în jocuri resfățate
Pe undele încinse de briuri colorate
De rațe dulci de fir.

Și cerul și pământul și marea fără punte
Saraiuri, toate sbor,
Și luna cu chip d'aur se lăgână pe munte;
Iar dulcea mea hanimă ascunde alba frunte
În sinu-mi ardător.

Cu vorbe amoróse, cu ténără mustrare,
Îmă dice ea duios:
«Cu mult e măi plăcută a nóstră resfătare
«De cât acele rađe ce scânteie pe mare,
«Amantul meŭ frumos!»

Ea dice, și suspină și doă lacrimele
Se scură tremurând
Pe ale feții albe garófe dulci, junéle
Ce tremură sfióse ca rađe de din stele
Pe valul mării blând.

Eŭ, ca s'adorm suspinul ce încă rătăcesce
În sînu-î delicat,
Redic atunce vĕlu-î ce fața-î umbresce,
P'o mandolină d'aur ce dulcea mea iubesc
Eŭ ast-fel am cântat:

«Vino, dulcea mea iubită,
Valul dórme, liniseit,
Veđi, caicul meŭ invită
Cu catartul aurit?

Córdele-î sunt de mătase:
Velele-î sunt de atlaz,

Printre unde, de vînt trase,
Să plutim drag pe Bogaz!

Pentru muncă, flóre dulce,
Eă alt aur nu primesc
De cât aurul ce luce
Printre përul teă ceresc! »

Aşa cîntam pe mare şi alba mea frumósă
Pe braţu-mă adormea,
Şoptind cu resfăţare : «O nópte graciósă,
Opresce sborul dulce pe lumea mincinosă,
Pe fericirea mea! »

Şarutarea

— « Sus pe stîncă luna luce ,
Valul pare-adormitor,
Lasă-mă, hanîmă dulce,
Se-ţi daă un sărut d'amor! »

— « Nu voiî vorbă ce ne minte!
Caidji, nu! nu voiî eu!
Când iubim, se fim cu minte!
Ce privesci tu, dragul meu? »

— « Vêd un val de vijelie,
Altele în urmă-î vin!
Ce îmi pasă, însă, mie?
Noi măi iute-o se plutim! »

— « Să ne-'ntórcem! mor de frică!
Vîntul vine... a sosit!
Simț că valul ne rădică!:
Oh! sărută, crud iubit! »

Leili

O streine, vino, și te desfăteză
Pe aceste maluri pline de 'ncântări
Unde tinerețea încă se păstrează
Unde-amorul are încă dulci visări,

Unde hurióra¹ edenului dulce,
L'ale halaicii² cântece de dor,
Vine și resfață până se culce,
Florile ridînde dup' acest Bosfor;
Unde o femeie are frumusețea
Stelelor de aur ce în nopți lucește,
Și fecióra dulce are tinerețea
Roselor sîlbateci care ne răpesc;
Unde dioa-î albă, nóptea instelată
Și-aerul bea dulce roa dupe crin.
O eden al lumii! fața ta curată
Cu atât ne 'ncântă cu cât te privim!
Cât de mult copii lui Osman cel mare
Cată să blasfeme frumusețea ta,
Causă de lupte și de turburare
Ce-a făcut și face lacrimi a vîrsa!
D'astă frumusețe, dar fatal și dulce,
Spiritele nóstre le-am vîdut slăbind!
În locașul vîeții mórtea se 'ntroduce,
Ea le țese viața cu aur și argint.
Nu! nimic nu schimbă cruda ursitoare!
Tot ce fu prea mare, cată a slăbi!
Pretutindenî unde Dumnezeu, sub sóre,
A creat o tîră demnă d'a răpi,
Popoliî suspină sub a lor durere
Și tăresc cu lanțul viața de amar!

Crimele virtuții urmă cu plăcere,
Peste tot în lume relele resar!
Am putea să dicem, viață și lumină
S'a făcut, viață de la început,
Numai ca s'ajute a se face-o crimă,
Și cu toate astea sôrele-î plăcut!
Totul favorază pe cei răi în lume!
Nu mai e speranță pentru ast pământ!
Libertatea fuse însuși ea un nume?
Nici acea speranță fiică de mormânt,
D'a vedea odată, într'o crudă oră
Aste triste rele fără de finit,
Nedreptăți amare ce ne înconjură
Dispărînd cu lumea care le-a hrănit?

Aurele line trec cu resfățare
Înflorind suprafața latului Bosfor
Și formînd o cale 'n mosaici bizare
Care 'ncântă ochii cu lumina lor.
Pe această cale unde se îngîină
Ale lunii rațe c'umbra desii serî,
Scînteii pescişorii, splendidă țerînă,
Cum în visul dulce sboră dulci plăceri.
Albe odalisce se cobor pe mare
Pline de plăcere, din al lor seraî

Ca un cârd de paseri ce cu resfătare
Sbor la focul dulce sórelui de Maí.
Sgomotul lor însă umple de plăcere
Şi de gelosie dalba Bulbuli
Ce l'aceste şopte cântă-a sa durere
Printre chiparişii de la Candili.

O sultană jună se uita pe mare
De la o feréstră din al ei serai
Care miră'n unde formele bizare;
Mâna sa resfaţă pèrul ei bălai.
Un caic sosescce în tăcere-adîncă
Şi pe sub ferestre la serai a stat.
Luna se ascunde dup'un vîrf de stîncă
Şi o voce dulce astfel a cântat :

« Eû nu am saraî pe mare
« Cu colóne de porfir;
« Ca s'atrag a ta cătare
« Nu sunt paşă, nici vizir.

« Dar ce este-un mare nume
« Şi averi ce noi dorim?
« Cine-a moştenit a lume
« Ca şi noi s'o moştenim?

« Ca o dulce sărutare,
« Ca un val p'acest Bosfor
« Omul rădăcină n'are
« Pe pământul cel de dor.

« Gustă dulcea bucurie
« Astădî când ea ne-a suris!
« Mâne dorul a se vie
« Să'si ia locul lui promis.

« Cum o flóre e ursită
« A'nflori, a se usca,
« Viața noastră e trăită
« D'am iubit pe cineva.

« Vin și dă'mî să bea e dulce
« Roua de ceresci plăceri,
« După flórea ce străluce
« P'ale tele primăveri! »

Cântă. — Dar o umbră blîndă și ușioră
Din saraiuri esse 'naintînd spre mal,
Țice două vorbe, în caic cobóră;
Iar caicul plécă legănat p'un val.

Marea își încinge fața-î încrețită
Într'un briu de aur dulce a privi
Și a serii bóre cu-aripa 'nflorită,
Resfăța cosița albiî Leili.
Unde mergî, sultană, singură c'un june
Pe aceste valuri, sub un cer stelat,
Tu ce garda négră, nópte, ți supune
Privigherii sale ce 'i s'a 'nsemnat?
Oh! cât de ardêndă trebuie să fie
Flacăra ce arde sufletu-ți d'amor,
Când sdrobescî tu astfel viață și junie
Și onorî ce'ți dase tronul răpitor!
Ea iubescce! Iată ce esplică tóte.
Înțelepți ai lumii, fruntea înclinați!
A înțelepciunii carte, de se póte,
O rupeți îndată și o aruncați!
Dumneșeu pe fruntea omului ce móre
Scris'a aste vorbe prin trăsuri adânci.
« Dumneșeu-î amorul! »

În a lor amóre
Să urmău amantîi într'aceste stânci!
— « Ali-bei, ea ți dice cu nespusă-ardóre,
Lasă-mě a sórbe ochi-ți înfocați!
Tu escî vântul serii și eú sunt o flóre,
Vin și sterge'mî ochiî de amor roați!

Caldă'ți e privirea ! dulce'ți este fața !

Dragă'ți sunt , oh ! spune ? »

— « Te iubesc cu foc !

Și pociu face alt-fel mai ales când viața

Și a ta junie tu le puî în joc ?

Tu ce lași mărirea , ca să vii cu mine !... »

— « Oh ! de sacrifice nu voiu să'mă vorbesci !

Fericirea vieți-mă este lîngă tine ;

Unde e mărirea , p'amor nu găsești.

Fericirea este o ființă dulce

Ce'și deschide pórta numai de amor ,

Auđi tu , o dragă , tu ce fața'ți luce

Mai plăcut ca focul ălelor ce sbor !

Ești frumos , ești dulce printre dulci fecióre

Brav ești prin vitejii ce te înconjor ,

Cum prin stele dalbe a lucit un sóre

Tu lucesci în ochi-mă , visul meu d'amor !

Sórele meu dulce ! rosa se exprimă

Prin al ei ferice și plăcut miros ,

Paserea prin cântu'ı , stéoa prin lumină ;

Eü , n'am vorbe-a spune doru'mi amoros !

Inima'ți dau ție , corpu'mi al teu este.

Eü sunt a ta róbă , poți să mă sdrobesci ! »

— « Spune , spune mie , ca cerésca veste ,

Vorbe amoróse , ăi'mă că mă iubesci !

Tu nu esci, nu, róbă! ei a mea amantă;
Tu esci fericirea, Dumnezeuul meu!»

Luna și cu nóptea, dulce, odorantă,
Inunda sultana și p'amantul seú.
Kioscuri și saraiuri după două maluri
Ca fantastici umbre după dênșii sbor;
Iar delfinii sprinteni trec ușori prin valuri
Urmărind caicul și al lor amor.
La Isar pe maluri ei s'opresc, cobóră.
— « Am scăpat! » îi dice Ali-bei, râpit.
Însă tot d'odată iată-i înconjóră
Garda ce-i urmase de când aú fugit.

Î-ora de amoruri când în horă lină
Viile dorințe ne'ncetat plutesc
Pe vergine sînuri, ce d'amor suspină,
În aceste termuri unde înfloreasc.
Stelele de aur peste marea lină
Se prevéd coquette, dulce infinit!
Din azurul mării luna nasce plină,
Ochiul vede dulce discul aurit
Și prin albe valuri pare și dispăre
Ca suris ferice p'un chip suferind;

Ochiul se îmbată : vă uitați pe mare,
Valul alb de spună trece clocotind.

Cinci hadini toți negri în caicul mare
Merg pe Propontide unde se cobor ;
Printre dinșii însă o hanimă-apare
Este o sultană, flóre de Bosfor !...
Un mister, o crimă ! Să fugim îndată !
Pêru-î este d'aur fruntea-î e de crin !..
Ude mergi, Leili ? Ochiî tei vaî ! cată
Printre umbra nopții visul tău divin !
Printre valuri, raze, umbre și tăcere
Caută să vadă pe al ei iubit
Ca un gând ce sbóră prin anî de durere,
După fericirea ce ne-a părăsit.
— « Ai făcut namazul astă diminéță ?
Strigă capul bandii c'un ton rece, sec,
Și cu mâna-î négră paloșul resfață
Ordinul meu este ca să te înec »
— « Ale tele vorbe inima-mî sfăramă,
O hadine ! nu sciû ce vei tu să dici.
Fruntea-ți e umbrósă !.. »

« — Tinără sultană !

Veî muri îndată înecată-aici ! »

— « O hadine, mórtea-î plină de durere !
Eu sunt jună încă , voiû să viețuesc !

Aerul e dulce , viața e plăcere...
Am puțină ani încă , lasă să-î trăiesc !
Eû murind acuma , plină de junie ,
Sórele de mâne , când va răsări ,
Credî tu c'o să aibă rađa sa mai vie ?
Că ale lumii rele se vor îndulci ?
Nu ai tu o mumă ? soră nu ai óre ?
Eû mă daû lor róbă , numai să nu mor !
Voiû scâlđa cu lacrimi ale lorû picióre ,
Dacă n'ai pe nimeni , eû îţi voiû fi sor !
Când de bătrînețe viața ta s'o stinge ,
Pe mormêntul negru voiû depune florî !..»
Dar hadinul aspru brațul ei atinge.
— « A sosit furtuna ... trebuie să morî ! »
— « O hadine ascultă , poţi tu spune mie
Ali-bei ce face ? » — « Astăđi a murit . »
— « L'a ucis ! murmură ea cu bucurie ,
Mort , şi după dînsul eû am mai trăit !
Iartă pe Leili , sufletul meu mare ,
Dacă după tine am trăit o đî !..
O hadine , vino şi m'aruncă'n mare...
Cu amantu-mi dulce , eû voiû a muri ! »

Suspinul Bosforului

Ai¹ vărsa pe mare luminele-î în valuri,
Strălucitoare flori,
Formând un pod de aur, unind îmbele maluri,
Ca când erau să trecă ai ȝeilor amorî.

Acest frumos pod d'aur, văȝut din depărtare
P'o parte de Bosfor,
Părea că ne-nsoȝesce, și sta tot într'o stare!
Era senină séră și plină de amor!

Pescariî în caice, ușure legănate,
Vegheaû neîncetat
Pe valuri, în tăcere, cu frunȝile plecate,
Cu inima aprinsă d'un pescuit bogat.

Pe țermile-nflorite, cântări melodiöse
În aer se vărsaû;
În umbra de saraiuri, suspine amoröse,
Profunde câte-o dată născăaû și se stingeaû.

Acolo halaica , frumósă , dulce flóre
Ca crinul din Tabor ,
Cu fruntea pe briliante , se vestejesce , móre ,
Saű Bosforul o sórbe cu dulcele-ű amor.

La o feréstră pare o halaică dulce !
Cafasul a deschis.
Privesce peste mare pe care luna luce ,
Sorbînd profumul nopűii , poetic , magic vis !

Suspînă ŝi se plécă : se lasă ca sě caűă ,
Ferice în Bosfor ,
űi marea sórbe viaűa-ű precum ar sórbe-o raűă :
Era senină séra ŝi plînă de amor !

Mehrube

Asta e Bosforul d'unde s'aripéză ,
P'al lor car de rose fragedele đori ,
Din a căruű undă ŝi a făcut mirază
Bolta azurată , aurînd de flori .

Ale sale fiice sunt strălucitoare
Ca stelele d'aur rătăcind prin nori;
Dulcea frumusețe este fugătoare,
Piere ca o roă dupe dalbe flori.
Pe aici domnesce blînda poezie
Ce din cupa-î d'aur varsă drăgălaș
Un parfum de rose și de ambrosie
Care-mbată dulce sufletul gingaș.

Î-ora când tresare lina Propontide
Sub al aurelii tinerel sărut,
Scănteind la focul stelelor splendide
Semănite-n fundul cerului plăcut.
Colo se arată nisce insolite
Strălucind la rața steliî lui Lial,
Asfel ca un negru cuib de alunițe
Care încunună sînul virginal.
Muntele Olimpul cu a lui cunună
De ninsori eterne se ȋderesce-n fund;
Albele-î cosițe strălucesc la lună,
Se resfrîng pe sînul golfului profund.
Însă cadrul dulce care ne răpește
Peste Propontide, se schimbă-n Bosfor:
Arta cu natura acolo s'unesc
Să formeze cadrul cel mai răpitor.

Căci Selim Sultanul merge de primesce
La gîamia mare de la Top-hane
O fecióră jună ce îi dăruiesce
Pe tot anul încă vechia valide.
Orî și ce luminează ce-n Bosfor se frînge,
Își alungă forma ca un plop de foc;
Iar cînd vîntul seriî marea o restrînge,
Acesti plopî de flacări, se sdrobesc, se joc.
Peste fața mării, dalbe caicele,
C'odalisci cu vîluri trec și se deșir,
Ca acele vise dulci și tinerele
Ce lucesc în fundul unui suvenir.
Aerul resună de strigări voióse.
Aúgusta mirésă trece... vî-clinați!
Ochiî se nu vađa gracile frumóse!
Și se nu profane fermeciî curați!

Sórele apune peste Propontide;
Însă la suflarea valului cel lin,
Pare că se légăn bolțile splendide
Dulce poleite d'aur și rubin.
Unda, încrețită d'aurele line,
Scănteie sub brîul steliî purpurat,
Cu colorî suave, magice, divine
Ce încântă ochiî, inima ímbat.

Dar Selim se uită, din seraiu, pe mare
Unde-aruncă bóbe de mărgăritar,
Ce picând, forméază fără încetare
Mii de graţiose cercuri ce dispar,
Lôngă el se vede favorita noastră:
Capul ei pe mână cade gînditor,
Ochiî seî de flacări nóta-n dulce roă;
Un surîs aură chipu-î răpitor.
— « Sterge aste lacrămi, resfăţată flóre
Că-am cules din munţi vechilor Carpaţi! »
La aceste vorbe alba plângătoare
Către el înturnă ochiî lăcrămaţi.
— « Strălucite Dómnice, lacrimile mele
Cură pentru ţerra d'unde m'ai răpit... »
— « Dăca pentru asta rîuréză ele,
Stergele îndată, fermec înflorit!
Mehrupe! aruncă dulcea ta privire
P'al acestor unde fraged legiver!
Numai focul ténér din a ta privire
Póte fi mai magic pe pămînt şi-n cer!
Uită ţera vóastră unde nu-nfloresce
Sicomorul verde! unde nu vedem
Alcovanul ténér care respîndesce
În havuzu-mî d'aur apa care bem! »
— « Colo unde rađa unui dulce sóre
Peste stânci uscate nu s'a spulberat,

Unde ca feciôra într'o sêrbătóre
Cu florî dulci de aur câmpul s'a-mbrăcat;
Unde limba dragă, tînêră-amorósă
Sună ca suspinul vîntului ușor,
Prin dumbrava verde, fragedă, umbrósă,
Printre florî ridênde, eă aș vré sê sbor!»
— « Dar sub ceru-țî rece, omul nu iubesc:
Inima înghiață de al erniî vînt;
Dalba-țî frumusețe care ne răpesc,
Trece ca o flóre lîngă un mormênt.
Împărțesc-amoru-mî! el e o comóră
Ce tot resăritul s'aibă ar voi!
Aî tu vr'o dorință? Cine vei sê móră?
Cine sê trăiască? spune, și va fi!»
— « Colo unde limba dulce și-amorósă
Sună ca suspinul vîntului ușor
Prin dumbrava verde, fragedă, umbrósă;
Inima mea sbóră la un alt amor!»
— « Dacă numai astă perlă albióră
Face-atêtea cercurî pe acest Bosfor,
Câte nu ar face tînăra fecióră;
Ce în altă țerră are alt amor!»
Unda se despică, geme cu turbare;
Valurile albe cresc și se topesc;
Nisce late cercurî se resfrîng pe mare,
Și la focul luniî gracios lucesc.

O noapte de vara

Suave aurele se légănă voióse
Pe luciul Bosfor
Ce, treherat de delfiní cu aripe lúcióse
Revarsă ici și colo torente de fosfor.

În umbra ce domnesce pe lumea adormită,
Steluțe rătăcite scântilă ne-ncetat
Ca hora aurită
A viselor ce sbórá p'un suflet întristat.

Atuncia, de o dată resună-n depărtare
Pe Bosforul senin
O șoptă de lopată, și-o tînărá cântare
Pe vînturile nopții lăsă acest suspin :

« Ah! sbórá de la mine , speranță-amăgitoare
Din cupa-ți înflorită, eú nu mai voiú să béú ;
Din cupa desperanții a morții precursóre,
Eú hrana voiú sě-mí iaú !

Te du și amăgesce o inimă iubită
Ce-adorme legănată de tinere plăceri,
Și scutură asupra-î aripa aurită !
Iar eu voi trece viața în lacrimi și dureri !

Un șir de suferințe a fost a mea junie ,
O di frumósă-n viață nu pociu să număr eu
Singurătatea tristă chiar din copilărie ,
S'a aședat în lacrimi la căpătaiul meu.

Și nimeni nu cunoșce durerea ce m'abate !
Suspinele-mi amare pe vânturi au sburat ,
Și lacrimile mele , în riuri turburate ,
Cu sânge au picat ! »

Dup'un cafaz, în umbră, ascultă o hanimă
Aceste dulci cântări !
Deschide lin cafazul și cu o albă mână,
Îi aruncă o flóre umidă-n sărutări.

Iar vasul se ascunde prin marea adormită
La umbra unui mal.
Și cântecul se stinse p'o lacrimă sdrobotită.
Zefirul dulce-al noptii se legăna p'un val.

Caidjiul

Caidji! veđi, nóptea vine
Dupe délurĩ fumegĩnd;
Ca o salbă de rubine,
Luna trece luminĩnd?
Caidji! vai! sě mănĩ bine!
Valul geme spumegĩnd;
Este óra când suspine,
Omul varsă lacrimĩnd! . .
Mergĩ spre stãnca negurósă
Unde-ĩ kioskiul rěpitor,
Unde dulcea mea frumósă,
Plănge dulce de amor!

Odalisca

« Sub o durere-adĩncă sermanu-mĩ suflet geme
Și ochi-mĩ varsă lacrămĩ! d'ar fi s'aleg din dor

Și din mormântul negru de care tot se teme ,

Maî bine-ași vré sê mor !

În fundul astii inimi deșertul se-ntroduce ,

Și nimenea nu scie ! și cui voiû spune eû ?

Și cine me ascultă , o Dumneđeul meû !

Ce suflet bun și dulce !

Ilusiuni de viață , d'amor ce ne îmbată

Pe sufletu-mî adesea se lasă și plutesc

Ca focul dimineții pe marea azurată ;

Dar vai ! se risipesc !

Adîncea întristare pe viața mea vai ! ăce !

Și nici o mână dragă nu sterge plînsul meû !

Și cine pôte stinge un dor atât de greû ?

Ferice a mă face !

Dar tu puteai a face se piară-acéstă cetă ,

Sê-ntorcî inimii mele ilusiile dragi ,

Sê dai plăcere lumii , chiar morții sê dai viață ,

Un deû chiar sê mă faci !

În darn eû voiû a stinge , o dulce neînvinsă ,

Amorul teû ce-n sînu-mî mă arde ca un foc ,

Nimic nu-l pôte stinge ! vai ! viața mea e stinsă !

El însă stă pe loc !

Eû nu cunosc o dragă , nimic de cât durere

Din patima frumósă ce-mî dai , sufletul meû !

Unic dar ce'mî faci mie la câte sufer eû ,

În nópte și-n tăcere !

Tu care cu plăcere mă legănaî în lume
De grații infinite, de vise dulci d'amor,
Oh! trebuit-a ôre, să faci, o dulce nume,

Din viața mea un dor?

Nu! nu mai e speranță să gust eu cu plăcere
Odihna ce-mî lipsește de cât într'un mormânt?
Și numai mórtea póte la cruda mea durere,

Să plângă pe pămînt! »

Așa cânta pe mare sub dalbele seraie
În umbra nopții dese un june trecător
Și luna varsă dulce lumina ei bălaie

Pe luciul Bosfor.

O voce din feréstră, suavă ca o miere
Uninduse fericire cu al tamburii sun,
Lasă să se audă ast cântec de durere

Ce munții drag îl spun:

« Dar inima mea are atâta trebuință
D'amor, de fericire! ca tine sufer eu!
Dă-mi sufletu-ți ce arde de foc și de credință,

Să ardă cu al meu! »

Ea cântă și natura păru că se îmbată
A nopții stea de aur în sînul unui nor,
Și marea azurie și nóptea parfumată

Tresăr d'un sânt amor!

Kiz-Culesi¹

« Sciți ce-va mai dulce de cât o ȕimbire
Ce s'arată-n lacrimă, spuneți, muritorî!
Mai frumos ca arcul cel de strelucire
Dupe ploî, ce-și lasă raȕele pe florî?
Ce voiû eû a ȕice, nu-î o raȕă dulce
P'aripele d'aur a lui Ilbahar;
E Sultana jună, Suade, ce luce,
Și-nfloresce-n turnul de la Iscudar.
V'aduceți aminte, fîi voioși ai viețiî,
Cruda profeție unui învăȕat,
Că la cinci-spre-ȕece ani ai tineretîi,
Va muri d'un șarpe crud și veninat?
Chiar d'atunci Sultanul, vrînd ca s'o ferescă
O depuse-n turnul unde astăȕi stăm.
Însă mâne sôrta va se se-mplescă...
Pentru-aceia, dulce noi se ne-mbêtăm!
În acéstă nópte mulți au ca se móră!..
Însă ce ne pasă cine va peri?
Cu fatala mórte cine nu se-nsóră?
Astăȕi, mâne, mórtea trebuî a veni.

D'astădî până mâne vai! e lungul vieții!
Iată ce cu lacrimi plângem mulți aci!
Ah! se sórbem încă roa dimineții
Până mieđul ăilei n-o va risipi!
Care om în viața crudă cât și dulce
Gustă fericirea, numai un minut,
O secundă numai, póte a se duce!
Nu se mai întórcce cele ce-aú trecut!
Temerea de mórte mérgă-n locuința
Fiilorú robii care-n viața lor
N'aú sorbit din cupa ce dă biruința
Celorú care-n lume pentru lege mor.
Pentru noi toți frica e necunoscută
Iar amorul vieții este mult mai jos
De cât o voință lui Alah plăcută.
Asfel musulmanul móre bucuros! »
Asfel printre fumul cupii rîdětóre
Cuvêntaú în nópte garđii ianiceri.
Tinărá dorință cu dulci aripióre
Scutura pe dînșii vise de plăceri.

UN VEGHETOR

« Cine-î îndrăsnețul care-n vijelie
În caic se luptă cu turbatul val?
Vě uitați în umbră!.. mi se pare mie?
Saú că-naintézá colo către mal?

Dar, p'Alah ! el cântă !.. cântul lui e dulce
 Ca mirosul Ghiuliî fiia lui Omar ;
 Amoros ca plânsul dragii bulbuluce
 În grădina verde de la Iscudar !.. »
 Astfel veghetorul c'un pahar în mână,
 La feréstră-n turnu-î, socilor vorbea ;
 Ospetii cu pace încă-odată-nchină,
 P'a lor cénă somnul aripa-ntindea.

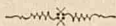
Dulce și frumósă ca lumina vieții
 Pentru cel ce vede viața-î declinând,
 Apărea Sultana, visul frumuseții !
 Cinci-spre-dece rose anii drag formând.
 Însă vijelia care dură încă
 Turbură Sultana de la Iscudar.
 « Marea încă muge, nóptea e adîncă...
 Iară n'o să vie, dulcele Omar ! »
 Astfel își vorbește amorósa fată,
 Doă lacrimi udă céna-î d'abanos,
 Dar d'odată-o voce dulce, adorată
 Îi gonesce grija din sínu-î frumos.
 — « Nu veni ! îi strigă Suade cu témă,
 Tremur să te vadă venind servii mei ! »
 Vocea-î îl respinge, inima-î îl chiamă.
 Aruncă o scară pe feréstra ei.

Cine póte spune dorul și plăcerea
Ce simțea Sultana când Omar sosi,
Și-î cădu-n genuche, și-î sorbea vederea?
Oh! atunci furtuna chiar se linisci!
În acéstă nópte ea e răpitóre
Ochii ei aú focul cel Dumneđeesc
Ce revarsă ochii dulcelorú fecióre
Stând în rugăciune în estas ceresc.
Bríul ei lucește p'un mijloc suptíre
Ca un cerc de rađe p'aerul umbros;
Pěrul lung pe sínu-î cade-n negre fire
Și mai alb îi face sínu-î gracios.
— « Iată-mé o jună și frumósă flóre!
Đice-amantul tînér, n'aintînd spre ea;
Dar de ce se scură aste lăcrimióre,
Pe frumósa-țî față, Suadika mea! »
— « Pentru ce se scură lacrimile mele,
Viața viețîi mele! ce tu nu ghiceșci?
Mă întrebî tu încă? cum n'ar curge ele
Când de lângă mine de cincî noptî lipsescî! »
— « Asfel tu mă mustri, dulce Suadică?
Îți retrace vorba! melaicul meú!
N'am venit, sciî bine, o mai đic, de frică
D'a te compromite. ... jur pe Dumneđeú! »
— « Mórtea? și ce-mî pasă? Mórtea, este viața;
Viața fără tine! auđi tu Omar?

Vino tot d'auna! tótă diminéța!
A muri cu tine, e un fermec rar!
Nu! tu nu scii încă viața fără tine
Cât e durerósă, suflet dulce-al meu!
Însă tu te afli tot atât de bine
Pretutindenî póte unde nu sunt eű.
Ce nu sunt frumósă? spune, spune mie? »
— « O transport! o fermec! ce stai de gîndești?
E ce-va mai dulce cât a ta junie?
Cât aceste graciű, frumuseűi cerescű?
Mult mai drăgălașa și mai delicată
De cât fluturul ce, sborând din flori,
La lumina űiliű, vie, și curată,
Scutură de roă dalbele-aripiori;
Încă mai curată ca o sărutare
Ce pe buűi fecűore părguesce lin,
Ca Gun-agarmasi ce rűdênd resare
Și se sparge-n aur pe al noűűi sín;
Asfel viű și scuturi roa graciűsă
Viselor de rose ce aű secerat...
Curgű în dulcű torente, flacăr' amorósă,
Și răpesce'mű viaűa într-un sărutat! »
— « Vai! aceste vorbe, nu! nu le mai spune!
Orű de fericire trebuie sű mor! »
Braűu-ű alb ca crinul gracios ea pune
Dupe gătul celű ce iubea cu dor,

Și cu mări de rose dulcea voluptate
În resfață valul părului noros.
Vorbele pe buza-î mor întretăiate
Și un rîu de lacrimi varsă amoros.
Resfățări plăcute, plîngerî tinerele,
Fragede suspine dulce se urmau!
Iar în vijelie doă cucuvele
În apropiere dureros cântau.

În seraiul splendid pe costișe malurî,
Padișahul șade între curtezanî,
Ochii cu plăcere rătăceu pe valurî.
Părul lui scânteie înalbit de anî.
«Mare și întinsă fié a ta putere
În acéstă lume! dîse-un omî sosit.
Dulce și eternă fie-a ta ședere
În Eden la drépta celui fericit;
Dar a ta copilă a-neetat din viață.
Astă nópte încă șarpele-a venit
Când *Gun-agarmasi* scutură de cétă
Și de roa noptî păruî aurit. »
— « Ați ucis pe șarpe? întrebă Sultanul,
Pricepînd ce șarpe fiica î-a mușcat
Și cu mâna-î dalbă, mângăie-Iataganul.
— « Sângele lui negru turnul a scăldat. »

Fata de la Candili

Cunoscî tu pe alba fată
Pentru care Biulbiuli,
Tóte noptile se-mbată
De cântări în Candili ?

Cu pîr negru, faţă albă
Ca un crin dupe Burgaz
Şi surîde lumii dalbă
Ca lumina pe Bogaz.

Sub ardînda ei cătare
Muguriî îmbobocesc
Şi pe câmpuri, şi pe mare
Stelele se amuţesc.

Astfel viaţa mea-ntristată
Caidji, s'a ameuţit,
Oh ! de când frumósa fată
Cu dulcétă mî-a đimbit.

Și-a mea inimă se duce
Unde cântă Biulbiuli,
Pentru draga mea cea dulce
În grădină la Candili.

Furtuna

N'audă tu acele valuri
Jos sub stâncă suspinând?
Către-aceste negre maluri
Mână, caidji, curînd!
Iar tu, alba mea iubită!
Lasă pe gurița ta,
Să citească a ta ursită,
Dacă ne vom îneca!

Insola Prinkipo¹

- « Sciï tu, lopătare , o insulă verde
Eden bălsămit.
Ce-n valuri de spumă și d'aur își perde
Picioru-nflorit?
Acolo-nfloresce frumoșa mea dulce,
Un vis răpitor!
Acolo în nópte eü voiü a mă duce,
În vasu-ți ușor.
- « Sunt insule multe ce-n marea spumósă
Prin nópte, privesci;
Dar spune-mï cum este acéstă frumoșă,
De care-mï vorbesci? »
- « Pentru dalba mea fetică,
Roa luce peste florï,
Și un fluturel ridică
Graciósele-aripiori.
Cerul a făcut mirađă
Din albastrii ochiori,
Diminéța cu-a sa rađă
Unge dulceï periori! »

Santa Sofia ¹

Pe câmpiile senine
Ce Bizantul înconjur,
Pe un cal spumegător
Mahomet Sultanul vine,
Către séră, gânditor.
El oprinduse, privesce
Cadrul serii îndeit,
Sîmul mării înflorit.
Sânta Sofia-l răpesc
Cu-al ei creștet aurit.
P'acel creștet dulce plană
Rađe rumpe în scînteî,
Ca un cărd de flutureî
Cu aripă diafană
P'un buquet de brebeneî.
Iată-o tînără feciôră
Pare înaintea sa;
Pe fugarul ce sbura,
Ca o paseră ușôră
Ce pe vînt s'ar legăna.

Fața-î are frumusețea
Aurului de la dori
Ce se varsă printre nori;
Iar divina-î tinerețe,
E ca roa dupe florî.
— « Ce vii tu și faci aice?
Țise fiia de-mpărat
Padișahului mirat.
— Să te ia! Sultanul Țice.
Sunt de tine 'namorat.
Umbră dulce, spune mie,
Spune, spune, mă iubesci?
Pentru ochii tei ceresci,
Dar-aș viață și junie,
Și tesauri omenesci.
— Fugî, tirane, și mă lasă
Cum te voiî iubi, vaî! eî!
Martor este Dumnezeu!
Mâna ta de fer apasă
Țera și poporul meî!
— Umbră dulce! măne pôte
Eî Bizanțu voiî prăda;
Róbă mie te-oî lua;
Voiî călca-n picióre tôte,
Însușî frumusețea ta!
Țice, apoi el s'aruncă

Către dînsa transportat;
Umbra dulce a sborat
Și alérgă peste luncă
Cu fugaru-î ne-nfrînat.
Ale sale cosicióre
Drag în aer fluturaî,
Și în urmă aruncaî,
O lumină-amăgitóre,
Rađe ce pe toți uîmeaî.
Ca bălaie stelióră
Ce declină scânteind
Și se sparge strălucind,
Pare ténăra fecióră
Printre nópte filfiind.

Mahomet nu s'odihnesce
L'Adrianopol, în palat,
Chîamă somnul ne-ncetat;
Însă somnul părăsesce
Al seî suflet întristat.
O dorință îl străbate.
Printre lacrimi a țărit
Visul lui cel fericit:
A Cesarilor cetate
Ce ferbinte l'a răpit.

El se plimbă prin odaie.
Gîndul lui îi este-aprins;
Fruntea-î arde-n foc nestins
Și o undă de văpaie
Peste ochi-î s'aû destins.
— O Bizanțe răpitoare!
Dar-aș viața, sceptrul eû,
Un minut să fii al meû,
Cu-ale tale dulci feciore,
Dulci ca foc de curcubeu!
Dar o sôrtă ne-mpăcată!
Nu pociû scopu-mî se-l ating
Și ca visele să sting
Dulci dorințe ce mă-mbată
Și cu focul lor mă-ncing!
În a dorilor albețe
Ce prin umbre străbătu,
Umbra dulce-î repăru
Strălucind de frumusețe;
Mahomet o cunoscû.
Astă umbră graciôsă
Fața drag și-a desvălit,
În lumină-a strălucit
Ca planeta radiôsă
Sub umbrosul răsărit.
— Vino, sântă-nchipuire!

Strigă junele 'mpărat
De suspine înecat,
Vino, dalbă fericire,
Ce-a mea viaț' ai turburat!
— O dorință răpitoare,
Mahomet, de s'a-mplinit,
Tot d'odată a perit
Ca un fulgur de ninsóre
Ce pe apă s'a lovit.
— Piară via mea dorință,
Numai ca să mă-o-implinesc!
Tot ce 'n viață mai doresc,
Piară chiar a mea ființă,
Lumea n'am să moștenesc!»
Dar fecióra graciósă
Repede a dispărut
Ca un vis frumos, plăcut;
Brasdă, dulce, luminósă
Dupe dînsa s'a vędut.

Peste marea ce spumează
Trece valul săngerat,
Si se sparge furiat,
Val pe val însciintéză
Că Bizanțu s'a predat.

Constantin, c'o gardă mică
Se mai luptă p'un rempart;
Dupe coiful seŭ cel spart,
Scuți de sânge încă pică
Și pe părul lui se-mpart.
Sórele se culcă-n mare
Sub un nor întunecos
Și resfață gracios
C'o duiósă sărutare
Părul bravului frumos.
Turciî intră prin cetate,
Mórte, foc eî răspîndesc,
Sfarmă orî ce întîlnesc,
Și-n a lor crudelitate
Nimic eî nu prețuesc.
Mahomet mergea 'nainte
La Palatu-mpărătesc.
Ianiciarî îl însoțesc.
Peste strade de morminte
Pașii lui se rătăcesc.
Când d'odată el dăresce
Chiar în pórtă la palat
Pe fecióra ce-a visat.
Iaşmac negru învelesce
Chipu-î dulce și-ntristat.
Mânile-î sunt lăntuite,

Ochii seî lăcrimătoři,
Siniî eî sângerătoři,
Cosiciórele-aurite
Umede de lăcrimiori
— Vino, sântă-nchipuire!
Strigă junele-mpărat,
La vedere-î turburat.
Vino, vis de fericire,
Ce-a mea viață-aî fermecat!
Dar fantasma plângătore
În iașmac s'a învelit,
Și p'un abur aurit
A sburat strălucitóre
În eterul înflorit.

Sclavele in vânzare.

Oh! veniți, cumpărătoři,
Iată slave delicate,
Ce au cenele plecate
Cum sunt noptile pe dori!

Iată cele vîndetóre
O negresă, corp frumos,
Negru ca un abanos
Ce d'amor se-mbată, móre !

Iată kopta din Misir¹
Albă sub ferbinte sóre ;
Frumuşete fugetóre
Ce încântă pe şair.²

Iată una cu drag nume
Dulce crin din Iemen³ ;
Sînu-î alb ca un Eden ,
Cuîb al viselor din lume !

Alta de la Ispahan⁴ ,
Cene negre, mână dalbă ,
Têneră, suavă , albă
Ca o flóre din Liban.

O cerkeză cam nebună ,
Ochî albastri, pěr de fir :
Ea combate pe beghir⁵.
Şi-î frumósă, blîndă , bună.

Fiica de la Curdistan,
Tip de rară frumusețe,
Rosă cu ardênde fețe
Din munți de l'Aderbaidjan.

Guega⁶ vie și plăcută
Arde-n ură și-n amor.
Oh! amar cui o sărută
Și o lasă-n al ei dor!

Gréca dulce, spirit fin
Cu perfidă frumusețe,
Rîde cu lacrimi pe fețe,
Plóia veriî din timp lin!

Sârba și bulgara blindă
Viorele ce înflor.
Cumpărați cea mai rîdêndă,
Vě-mbătați d'al lor amor!

Dar n'atingeți nici de cum
Pe frumósa mea Iónă,
Pe Romána Macedónă
Flóre cu plăcut parfum,

Ea mă costă ... scumpă f rte !
Vr'o trei-deci mi  de madjar  ;
Ðece mi  asker ⁷ la m rte ,
 i trei-deci de palikar ⁸ !

Are-n me i pic orul ei ,
Nud , alb , mic ca o Dian 
Sub al persicii tului ,
Sub  alvarii de sultană !

Anteriu de selemie
Cu dalgal de fir deschis !
De se vede , crede i mie ,
Sinu- i fraged ca prin vis !

Din frumosul ei fakiol
Cu bibiluri aurite
Cad cosite  pletite
Cum se p rt -n Anadol.

P rt  s re pe figură ,
Gracia pe via a sa ,
Gura- i mic  picătură ,
S nge ce a picat pe nea !

Gulfar.

P'o cóstă rîdîndă ce'n mare își perde
Picîoru-nflorit,
Apare prin arbori cu crescetu-î verde
Un kiosk aurit.
O mie de lampe revarsă lumină
În kioskul lussos,
Pe care maslinul și mirtul se-nclină
În nópte voios.
O grupă de sclave în kiosk se adună
Și tóte lumin,
Bălaie și brune, ca rađe de lună
Pe valul senin.
Dar cine precurmă a lor desfătare
Și cântecul lor?
D'odată resună o dulce cântare
Pe linul Bosfor.

« Prin Iașmacul feții tele
« Am veđut un foc ceresc.

« Doi ochi dulci ca două stele
« Ce p'albastru val plutesc.
« Doă cóme bălăioare
« Peste sinu-ți rotundior,
« Aripă ce un dulce sôre
« Poleiesce cu amor.
« Ele chiar în nopți lumină!
« De atunci fața ta
« Vine-n năptea vieți-mă lină
« De amor a mă-mbăta.
« Blânda Ai se coboră
« Peste valul poleit.
« Dormi, frumoasă hurioră,
« Dormi sub lanțul aurit!
« Căci căruțesci iubită
« Astă năpțe va sosi,
« Din prinsărea-ți înflorită,
« Te-o scăpa saună va muri! »

Cântarea ce lasă aceste dulci șapte
De tână amor,
Se stinge cu-ncetul departe în năpțe
P'azur în Bosfor.
Prin grupa de sclave, ghirlandă suavă
A cestui harem,

Lucea prin miî graciî o tînêră selavă,
Un vis din Eden ;
Buquet drag şi fraged format de deliciî.
Bătrânul vizir
Iubea pe cerkeza cu dalbe capriciî,
Cu bucle de fir ;
Frumósă ca valul ce-n nópte lumină
Sub focul divin !
« El este ! » îşi dîse gentila hanimă
Cu sîmul de crin.
Şi fruntea-î se plécă ca frageda flóre
Visênd amoroş.
Ea este frumósă şi desfătătoare
Lăsând ochi-n jos.
— « Vizirul ! » sirigară timidele sclave !
Paşa Baraictar !
Prin albele huriî cu cene suave !
Vêdu pe Gulfar.
Cerkeza-î surîde ; se-nclină tăcută
La vechiul vizir ;
El mâna-î întinde şi apoi sărută
Cosiţa de fir.
În ochiî lui însă o lacrimă luce.
— « Eû nu m'amăgesc ...
Ai tu vr'o dorinţă , o suflete dulce
Ca eû să-mplinesc ?

Oh! ȕi! ŝi să fie chiar sceptrul puterii
  n m n  de ŝah,
Va fi  mplinit , o flóre a plăcerii!
     jur pe Allah!
— Nu! nici o dorin   acum nu mă-mbată,
 Pa a Bara ctar! »
 i alba sa m n  se j c  distrată,
 Pe albul handjar.
L'aceste cuvinte, umbr sa lu  fa  
 Re ntineri
Sub m na cerkesii ce fruntea-  resfa  ;
 E  ŝed a vorbi.
— « Frum s  copil , tu nu ai în scire
 C t eu te iubesc?
Dar e   tu ferice d'ac st  iubire,
 O fermec ceresc?
— Ferice! se p te!... » Gulfar    raspunde
 i-n m nele-  albe ea fa a-   ascunde
  i tace g ndind.

Tambura resun  sub m na nor s 
 A unor enuc ;
Iar dan ul  nfl r  ghirlanda voi s 
 A sclavelor dulci.

Vădutați voi ôre pe faț'azurată
A splendorii mării
Când sórele varsă o plôe-argintată
De dulcî sărutări,
Cum scânteie dulce aceste suave
Torente de foc?
Așa pe tapete frumoșele sclave
În danțuri se joc.
Șerbetul cel dulce în cupe-aurite
Se varsă spumat :
Din ambru s'essală sub buze-nflorite
Un fum odorat.

Iar nóptea purcede pe calea-nflorită
De stele ceresci
Și pare străină la tot ce agită
Pe fii omenesci.
Făclia de aur se légănă încă
Pe linul Bosfor,
Pe urmă dispăre sub umbra de stâncă
Perdută în nor.
Auzi tu departe o surdă strigare
În aeru-mbros
Ca gemet de vânturi ce 'nalță pe mare
Un val furios?

Ascultă ! nu este gemênda furtună
Pe mările-adânci ;
Nici djiniî fantastici ce-n nôpte s'adună
Sub negrile stânci ;
Eî sunt ianicerii ! pe negrele strade
Eî rînduri se-nșir ,
Și plécă s'atace , sê arđă , sê prade
La vechiul vizir .

În kiosk sêrbătórea îmbată , aprinde
Pe dănțuitori ,
Și mólea plăcere , pe viața lor tinde
Aripa de florî .
Dar garda albană , d'afară , vestesce
Pe vechiul ostaș
Că óstea rebelă , armată-ocolesce
Mărețul locaș .
— « Sê tacă tambura ! și róbele mele
Sê urce-n harem !
Tu , dulce copilă , sê nu aî grijî rele !
O sê ne vedem ! »
El ȑice . S'arméză , sărută-a eî frunte
Și sînu-î de florî .
Și ese cu garda în nôpte sê-nfrunte
Pe conjurători .

Acei ce pe paşa voiesc să-mpresóre ,

S'abat la pământ,

Şi sub ale sale gingateci picitoare

Găsesc un mormânt.

— « Plângi, paşa bătrâne, cu lacrimi amare ,

Căci trebui să mori !

Dă-mi alba ta sclavă cu dulce cătare

Cu sinul de flori !

Ea-mi este amantă ! » Aşa îi vorbesce

Un crud ianiciar.

Iar paşa aude insulta , pălesce

Şi geme amar.

Se-ntorce în kiosku-i la dulcea frumósă,

O află plângënd.

— « Hanimă ! îi dice cu vorbă ferósă ,

Bătrânul gemënd ,

Jurî tu pe profetul al lumii părinte,

C'ast om a minţit ? »

Iar sclava răspunde : — « Bătrân fără de minte,

Poţi tu fi iubit ? »

El varsă un răcnet ; luând o făclie ,

Aprinde-acel loc ;

Îndată dispăre cu alba-î socie

În valuri de foc.

Sandalul

Peste unda aurită
Ce adôrme cu murmur,
Peste brasdă înflorită
În câmpia de azur;
Caidji! nu veđi tu ôre
Printre umbre un caic?
Pe cărarea plutitoare
Crini de aur se despic?
Caidji! de mă veđi duce
Către visul meu cel dalb,
Biulbiuli hanimă dulce,
Cu păr negru, cu sîn alb;
Îți voiđ da bakşış sandalul
Ce-are vëlul de atlaz
Ce întrece-n fugă valul
Când alérgă pe Bogaz!

B i n e

E timpul când pe valuri eterul înstelat
În totă-a sa podobă, se scaldă în tăcere,
Cu murmur dulce vîntul adorme legănat,
Iar inima mî-e plină d'amor și de plăcere!

Și timpul urmă cursu-î de rose împletit.
Oh ! sî sorbim din unda plăcerii ce se duce!
Veđi, nóptea e frumósă, Bosforu-mbălsămit?
Se ne-mbătăm de viață, amanta mea cea dulce!

Amoru-ți mî răpesc! iar ochii dulci ai tei,
Mă-mbată de plăcere, robesc a mea cătare;
Suflarea gurii tele, e frageda suflare
Ce respîndesce gura amabililor ăei.

Plăcerea se-nsocesc cu crude suferinți
Așa cum pe mormîntul frumóselor fecióre,
Cu lacrimile calde ce vîrs tristii părinți,
S'amestecă ghirlande de flori desfătătoare;

Dar florile se fână! dureri ce ne deşir,
Şi lacrimile calde remân cu-a lor tristeţe...
O lacrimă luceşte pe cenele-ţi de fir;
Să sórbem dar plăcerea, o dulce frumuseţe!

Îmă place ca să turbur frumosul incarnat
Pe faţa ta cea albă, prin vorbe tinerele;
Să vĕđ nălţindu-ţi sînul sub gîndurile mele,
Şi pĕrul tresărindu-ţi, simţind un sărutat!

Ca mâne se va stinge amorul teŭ divin.
De astăđi până mâne, vai! timpu-o să lipsĕscă!
De astăđi până mâne nu are timp un crin
Sĕ nască, sĕ surîđă şi sĕ se vestejĕscă.

Atât el trece iute! un dulce sărutat
Mai lungă urmă lasă pe buza virginală
De cât nu lasă omul, ce đilele-l înceală,
P'acĕstă vale tristă pe care-ĭ esilat.

De este loc în lume, e numaĭ pentru dor.
Sĕ gĕmă, sĕ suspine, sĕ suferĕ într'una,
Sĕ spargă doru-n lacrimĭ, e timpul tot d'auna.
Oh! vin, a mea frumósă, sĕ ne-mbĕtăm d'amor!

Din sînul teû d'ivoriû de vise dulci plutit,
Permite mie-a trage complîngerî amoróse,
Së vîd surîsul candid cu focu-î aurit
Jucînd cu resfîtare pe buzele-î frumóse!

Cînd am bîut plîcerea, oh! fie un minut!
Ursita-î împîcatî, şî vîaţa împlinitî,
Atuncea mórtea vie! mormîntul e plîcut:
Ce vîaţa mai remîne la patimî e ursitî.

Frumosîi teî tesaurî ce ai adus din cer,
Peri-vor cû-a ta vîaţa şî tu vei fi uîtatî,
Şî sórele tot dulce va arde în eter,
Îmbatî-më d'amoru-î, frumósî adoratî!

F a t m e¹

Ca o copilî blondî, frumósî diminêţî
În undele-azurate se scaldî cu dulcêţî.

Într'un saraî ce-și perde piciorul în Bosfor ,
Fatma abia născuse un prunc desfătător ;
Pe patu-î de mătase din somnu-î se trezesc ;
Sciind că este mumă , ea fericit ȑimbesce
Și ȑice se-î arate copilul ei iubit
Ce-n légân , sub vël mîndru e încă adormit .
În vise ea își face copiluluî seû dulce
Un légân splendid d'aur cu-n diamant ce luce
Ca sórele ; vesminte curate ca un crin ,
Și gracios cusute cu petre de rubin ;
O sută halaice , tot fete de mușiri
Së-l legene prin cânturî de tinere iubirî ,
Și ea , sërmana mumă ! së ședă lîngă el ,
Së vëȑă și së sórbă surîsu-î tinerel ;
Së nu-î dea timp a plânge , nicî së se înpăimânte ,
Së cate o femeie ce scie së descânte
Dăochiul , ca să ședă în casă lîngă el ,
Și când s'o face pruncul ce-va măi măricel ,
Së-î facă-o cărucîoră cu rôte aurite ;
Së-l tragă porumbiȑe cu pene poleite
Pe care së le măie o fată de vizir
Cu buzele de rose , cu cómele de fir .
O palidă hanîmă încet îl desvêlesce .
Sultana cu ardóre pe pruncul ei privesce
Și braȑele-î întinde ferice , surîȑend ...
Dar vai ! copilul dórme , de somnul de mormênt !

Cându muma adormise, o palidă bătrână
Se strecură în casă, ținând un strâng în mână.
Ea sugrumă copilul, și astfel, sugrumat
Cu strângul de mătase, îl lasă înodat.
— «E mort!» strigă sultana. Durerea sa de mumă,
Frumoasa-î jună viață d'o dată o consumă.
— « Sultana! ai putere de-nfrână al teû dor!
A curții vóstre lege făcu acest omor :
Copii din vița vóstră, din parte bărbătésă
Avênd drept la dómnie, n'aû dreptul să trăiască.»

Așa vorbește manca; iar muma, suspinând
Pe pruncul mort resfață, dulci lacrimi vërsând.
Resfăăturile sale sunt dulci și gracióse.
Acei ce le aude, vãrs lacrimi călduróse.
Ea chiamă pe sultanul; el vine, și Fatma
Salută p'al seû frate și îi vorbește-așa :
— « O Dómne strălucite și fratele meû mare,
Veđi fiul meû în légãn? e mort prin sugrumare.
O mână protegiată de datine, gazi!
A stins acéstă flóre născută de o ți.
Acéstă crudă mórte ucide-a mea viață.
Eû mor! pe ani-mi tineri se-ntinde trista cétã
Și nici un sóre dulce n'o póte risipi!
Vrém să te veđ, o Dómne, n'ainte d'a muri.

Nu ca să-ți fac muștrare că-ai lăsat să fie
O lege-atât de crudă sub blînda ta domnie;
Dar ca să vărs în sînu-ți amarele-mî dureri
Ce-mî stinseră o viață frumósă de plăceri,
Și să te rog cu lacrimî, murind în mare trudă
Ca mórtea mea să schimbe o lege așa de crudă?.. »
— « Îți jur! strigă sultanul, nimic eu n'am sciut!
Acéstă crudă lege de astăzi a cădút,
Ca, cel puțin în urmă-ți, o soră, al teú nume,
Prin mórtea ta amară să viețuie în lume! »
El dice; dar sultana, luîndu-î mîna blînd
Și sărutînd'o dulce, adórme suspinînd.
Sultanul ține vorba și datina trufașă,
Se stinse prin martirul Fatmei drăgălașe.

Dorintza

Eú așú vré se fiú sultană
În saraiú la padișah!
Pe ghiaură, musulmană
Să le vėđ gelóse, Alah!

Voiu să am eu halaice
Cum au cei mai mari sultani ;
Talică d'aur și caice
Cu căldjii toți musulmani.

Să mă plimb , tot însoțită
De hadîni , la keat-hanea
Și pe marea poleită
Se plutesc cu curtea mea.

Să privesc de la saraie
În deniz¹ , pe când Lial
Varsă-a dragostiî vâpae
Până-n sînul virginal.

Să ascult p'amanți , ferice ,
Ce-ntârđie pe Bogaz ,
Céna unei halaice
Ca s'o vadă prin cafaz.

Să depuii pe florî vestmêntul ,
Să-mî desfac cóma de fir ,
Și se-not , ușor ca vîntul
În havuzul de porfir.

S'am cercei, rubine dalbe
Demne de al meu sultan;
Să am djaruri², negre, albe
Ce ne vin din Ispahan;

Să fiu robă fericită,
Odaliscă m'ați vedea;
Chiar Sultana favorită,
Mumă de un șah-zadea³,

Și-așu goni aceste turme
De femei de la saraiū,
Flori ce mor fără de urme,
Fără d'a iubi încă!

E rușine să mă fie
Aste datine, e reu!
Numai eu cu bucurie
Voiu servi sultanul meu!

Vai! dar sunt o biată fată
N'am cificuri, nici saraiū
Am o inimă-nfocată,
Am un păr lung și bălaiū!

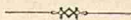

Mormentul ei

Colo unde se înclină
Sicomorul plângător
Când a lui Lial lumină
Cinge marea cu amor;

Unde-n serile curate
Valurile murmuiesc
Pe sub maluri întristate,
Ca suspinul omenesc;

Caidji, acolo mână,
Îndrepteză vasul tei,
Căci pe dulcea ei țărână
Voiu să vărs vai! lacrimi ei!

Nu mai este

Iată stânca cu furtuna
Unde barca mă ducea
Când în nori s'ascunde luna ,
Ca să văd pe dulcea mea ,

Stelele , ca d'altă dată
Scaldă cómele-n Bosfor ,
P'al ei pat d'azur plecată
Luna râde cu amor.

Însă dalba mea frumósă
Nu măi vine sus pe mal
Când în rađa luminósă
Vasu-mi lunecă p'un val ,

Căci pe anii vieții sale
Mórtea mâna-și a întins ,
Și d'atunci p'acéstă cale ,
Fericirea mea s'a stins !

Aplec ochii

În caicul meu coboră
O frumoasă hurioră,
Hurioră din eden
Cu coșite de eben.

— Caidji! poți a mă duce
Unde viața este dulce,
Cerul lin necontenit
Și amorul infinit?

— Te voi duce cu plăcere
Dacă tu l'a mea vedere,
Veți roși, d'acum frumos
Și-î pleca dar ochii jos!

Iar hanima se uimesce
Drăgălașă, ea roșese
Ca un trandafir născând,
Și-ochii dulci ea plécă blind.

Singurețatea

În nopți d'amărăciune, în zile de plăcere,
De când în umbra vieții, strein, mă retăcesc,
Vădut-am pretutindenă o tânăra părere,
Frumoasă, ideală, cu chipul fecioresc,
Divina-î frumusețe pe privitori îmbată
Ca dulce dorințe ce prin suspini trec,
Cosița-î e umbră și fruntea î-e curată;
Dar palidă î-e fața și lacrimile-o-nec!
Când ea mi se arată prin seră de desfătare,
O văd plecându-și capul pe mână sa visând,
În locuri singuratici fantasma dulce-apare,
În serbători voioase ea vine lăcrimând.
Adesea plcă fruntea pe fruntea-mă abătută
În sînul ei vîrs lacrimi și mă răpesc d'amor!
Atât e de frumoasă, poetică, plăcută
Când lacrimile mele pe față-î se strecor!
Voi ce de fericire vă bate sînul fôrte,
D'amorul ei cel tînăr, o frații mei fugiți!
În sufletele noastre amору-î pörtă mörte,
Când ați iubit pe dînsa, mai mult nu mai iubiți,

Eû am iubit acéstă divină frumusețe
Și de atuncea lumea mereû o părăsesc;
Pe sînul eî se stinse frumósă-mî tinerete.
Singurătatea este fantasma ce iubesc.

Cercheza

Ah ! daca fie-care din lacrimile'mî line ,
Curgênd , răpesc mie o ãi din viața mea ,
Atuncî te sparge-n lacrimî , o inimă , maî bine !
Căci altă resfățare eû nu maî pociû avea.

Cândû rosele se-nclină de vijeliî suflate
Poeticile paseri se risipesc și sbor ;
Eû suntû c'aceste paseri , de ce iubesc , private ,
Cu dinsele în lume eû voiû acumû sê mor !

Amăgitóre vise ! dorinți dulci și frumóse ,
Plăceri cu aripi d'aur , angelici fericiri ,

Plutiți în calea vieții ! surideți amorose !
Încingeți fruntea voastră cu magice răpiri !

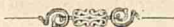
Acea fință dalbă , angelică , și dulce
Ce vieții dă ferice un fermec răpitor ,
Perita pentru mine ; nimic nu mă produce
Acea voiósă flóre ce vindecă-al meu dor !

Când dorile se-ngină cu lacrimile mele
În nopți d'amărăciune în sufletu-mi gemând ,
Imaginea-î ceréscă cu dîlele-î junele ,
Cu dulcea-î frumusețe mî-apare lăcrimând.

Vedú cóma sa umbrósă pe sînu-î alb ca crinul
Jucându cu resfățare sub florile-î ceresci ,
Aud suava-î voce ce plînge ca suspinul
Și-mî dice cu durere « de ce nu te grăbesci ? »

Eu vin

Luna dórme amórósă
Peste rose peste crini,
Iar tu, dulcea mea frumósă
Esei destéptă și suspini!
Chíamă somnul ce adie
Ceneleți a săruta;
Iar de nu va el se vie,
Eă viű cum mă vei chema.

La Luisa

Ah ! dac'a mea cântare avea acea dulcétă
A frémëtului undii când bórea îi resfață
Cosița de argint ,

Și gracia ceréscă de fluturei ce-n sóre

Își scutură de roă arđindele-aripióre

În aer scănteind ;

Atuncé aceste versuri , mai dulcē , mai tinerele

Ar fi putut sē spue buquetul vieții tele

Cât este răpitor ,

Dar lira mea perdut-a cerésca poesie ,

Și inima-mă streină de orī ce bucurie

Se-nclină către dor ;

Când voiū sē cânt un cântec de dulce desmerdare ,

Vai ! umbra țerii mele d'odată îmi apare

La căpătâiul meū ,

Cu ochiī plinē de lacrimi și întristată fórte

Îmi cere mie cântec de doliū și de mórte ,

O Dumneđeul meū !

Dar tu , suavă flóre , care-ai păstrat ferice

Prefumul teū din ceruri , de unde vii aicea

Pe carul aurit

Cu hora graciósă a viselor divine ,

Cu đorile , cu roa , cu aurile line

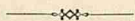
Ce viața-ți a dulcit ;

De ce , frumósă-ți frunte se-nclină întristată ?

Oh ! crinul nu gîndesce la vântul ce-a sē bată

Se plece fruntea sa !

Pe rîul vieții tale, ferice legănată,
De vise, de junețe, te lasă și te îmbată
Uitând a suspina !

S i a l

Ca o fericită, dragă, suvenire
Din frumoase timpuri, în nefericire ;
Dulce ca un vis,
Ce în faptul dilii dând din aripăce
Își repede sborul către ceruri, sóre,
Către paradis ;
Dragă ca murmura ce sărutul dulce
De amor, ferbinte și curat produce
P'al feciórii sín ;
Pură ca lumina ce cu resfățare
Stelele în nópte scutură pe mare,
Peste valul lin ;

Asfel ni s'arată o femeie jună ,
Ce o mie fermeci dulce încunună ;
Ce p'acest Bosfor ,
Ce p'aceste maluri verđi și riđetőre
Aũ adus pe carul fragedelor ore
Visele d'amor.
Cum o flóre smulsă din a ei grădină
A păstrat parfumul dup'a sa tulpină ,
Ale ei colorĩ ,
Asfel al ei suflet încă respĩndesce
Roa ce în ceruri face de-nfloresce
Miriade florĩ.
Brăul ei e splendid, fața-ĩ este dulce ,
Bucla sa în valuri bălăĩóre luce ,
Rĩură ușor ;
Ochiĩ port azurul , și a sa cătare
Varsă bucuria , varsă întristare ,
Și cereșe amor.
Care-ĩ a sa țéră ? nu voiũ sci a spune.
Îngerĩi poetici aũ ei națiune ?
Patima de foc ,
Visele de aur ce ne încongióra ,
Dulcea fericire ce pe viếťă sbóra ,
Pot sě aĩbă-un loc ?

Într'o séră lină ea veni cu mine
Pe Bosforu-albastru ce cu dulci lumine
Luna aurea ;
Un caic despică undele gemênde ,
Malul cu saraiuri și grădini riđende
Dupe eî fugea.
În tăcerea nopții dulcile-aurele
Resfătaū ferice cóma dragii mele ;
Stelele sglobii
Revărsaū pe mare valuri de lumine
Și formaū fantastici, splendide grădine
Cū-ale lor scânteî.
Valul geme dulce sub o cóstă verde
Unde, printre dafinî, un saraiū se perde
Cū-ale lui lumini ;
Unde miî de paseri întonaū concerte
Și făcêu mai mîndre aste dulci deșerte ,
Magice grădini ;
Vis de fericire ! Eū privém pe mare
Rađa și cu umbra ce-și daū sărutare ,
Cadru ce răpea
Printre cari acéstă dulce bălăiőră ,
Ca o flóre d'aur, ca o steliőră
Dulce se perdea.

Ea, ca când ghicise gîndurile mele,
Că înclină dulce cenele-aurele,

Rumenind ușor!

O iubém ca viața când acéastă viață
Ni s'arată încă plină de dulcétă,

Plină de amor.

Eū visam ferice. Alba mea frumósă
Scutura de rađe cóma sa undósă

Ca un val spumos

Ce trecênd pe unde tremură sub sóre
Saū ca crinu ténér ce sub lărcimíóre,

Palpită-amoros.

— « Cine esci tu óre, tu ce-n ȑile rele
Îmī aparī în umbra lacrimelor mele

Și cu resfătări

Facī ca sē surîďă inima-mī sdrobotă,
Și mă-mbețī în vise, dulcea mea iubită

De dulcī sărutări!

Portī în ochi-țī focul ce îmī arde viața
Portī pe a ta frunte rađa și dulcétă;

Portī pe sinior, .

Rosele și criniī vîețī ce se duce;

Portī p'a ta cosiță ce în umbră luce,

Visele d'amor! »

La aceste vorbe, pe frumoasa-î faţă
Purpura-n ivoriu nótă, se resfaţă
Rîură senin.

— « Eû sunt idealu-ţi. Ceru-î al meu mire.
Dalba-mî locuinţă este 'ntr'o gîndire,
Ca o raţă-n crin! »

— « Daca al teû suflet e gentil ca faţa,
Lasă-mă-a culege gracios dulcêta
Flóre de o ăi!

Vino şi mă-mbată cu a ta amóre
Vis de tinereţe, flacăra din sóre,
Vin a mă răpi! »

Dulcea mea frumoasă tace trei minute
Pe-a sa faţă cură lacrimi tăcute!
Ochii plângători

Se-nălţau la ceruri plini de voluptate
Prin ceresci deserturi splendid semănite
Că-aurite flori.

Stelele se scaldă în a lor vulvóre.
Austrul ne suflă pletele uşóre
Cu dulci sărutări.

Murmura ne-n cântă; valul ne conduce;
Şi amorul magic ne îmbată dulce
Cu ceresci visări.

Iar la rađa d'aur a divinei stele,
Eă unesc cu plânsu-î lacrimale mele,
Doru-mă cu-al ei dor;
Şi p'a sa guriță cu înflăcărare
În tăcerea nopții puiă o sărutare
Şi, mă-mbăt d'amor,
O curați torente dulci și voluptose!
Vă-mbătați, vă stingeți, stele auróse,
Pe albastrul cer!
Când se stinse visul ce mă fermecase,
Dulcea mea frumósă sborul ei luase
În suav eter;
O vădui prin umbre și prin dalbe stele
Cu ochii plini de spaímă și de lacrimale,
Din acel minut
Viața pentru mine este-ntristătoare;
Cerul n'are stele, și Bosforu-mă pare
Un mormânt tăcut.

Legivera

Către Carsa depărtată
Unde șese lună e nea ,
Ca a flóre, esilată ,
Piere Legivera mea !

Pe la tine cine merge
În deșertul îngbietat ?
Lacrimile cine-ți sterge
Suflet dulce, delicat ?

Cine cóma-ți aurată
O resfață gracios ?
Gura ta pe cine-mbată
Cu nectaru-î amoros ?

Cine, micile-ți picióre
Le-ncăldește-n mâna sa ?
Pe ce buze ardătóre
Tremură gurița ta ?

Sufletu-ți cu bunătate
Îmi răspunde printre vânt;
« Palida singurătate
« Mă resfață pe pământ ! »

Se scalda

Vedeți voi la umbra plină
Unor sëlciî ce se-nclin
Pe acéstă mare lină
Un corp dulce ca un crin ?

Î-o ghiaură, albă, jună,
Ce se scaldă, o vedeți ?
Venerea eșind din spumă
Cu cosiți de aur creți.

Unda bea cu voluptate
Corpul ei amăgitor ;
Ea o sparge și o bate ;
Face spumă din picór ;

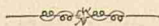
Iar prin spumă , capu-î dulce
Coperit de păr bălaiu
Pare , luna , vrînd să culce
Dupe codri ninși de plaiu.

Apa face garofițe
Peste corpu-î răpitor
Și îi sôrbe din cosițe
Aurul strălucitor

Când pe undă se dăresce
Dréptă , cóma-î tresărind ,
Când pe spate s'odihnesce
Ca o pavază d'argint.

Graciele o-nconjóră ;
Dulcile dorinți d'amor
O preurmă turm'uşóră ;
Pesciî micî o înconjor.

Singurile ei vestminte
Este apa de cristal ,
Iar amorul cû-ochiû ferbinte ,
Stă sub florî ascuns pe mal.

Disrubam¹

I

«Cine-î tânăra hanimă
Ce pe finul mosaic,
Resemată lin pe mână,
Bate apă din fântână
Cu piciorul alb și mic.
Ochi-î dalbe bobióre
Adunate din Bosfor.
Aurite-n dulce sóre,
Varsă rađe arđetőre
Prin azurul dulce-al lor.
Eî îngîn cu voluptate
Cenele-î de abanos
Și sprincenele-î arcate,
Negri, luciî, velurate
Fermec dulce și frumos.

Dilrubam învêluită
D'al ei pěr desfătător

Ca o dulce stea sub nor,
Într'o lespede-nflorită,
Se prevede cu amor.
Lôngă dinsa o feciôră
Cu ochi dulci și amoroși
O sărută, o devôră
Când pe lunga-î cosiciôră
Când pe sîniî graciosi.
Dar frumósa esilată
Scóte iute din canal
Apa rece și curată
Și stropesce juna fată
Peste sînu-î vergural.
Una p'alta se stropesce
Și-n resbelul lor voios
Printre aburul apos,
Numai aburu-nvelesce
Corpul lor cel gracios.
Dilrubam, îndestulată,
Cere pace, se predă
Cu gurița-î parfumată
Ce învingetórea fată
Cu căldură sărută.
Asfel juna favorită
A marelui șeik-islam,
Graciósa Dilrubam,

Trece-n Brusa liniscită
Viața în esil d'un an.
Printr'o frumusețe rară
Dilrubam a fost născut
Gelosiea cea amară
În sălbatica ghiulnară
A Sultanului Mahmud.

II

L'ale-olimpului picîore
Se întinde-un verde plaiu,
Printre florî desfătătoare
Mii de păseri cîntătoare
Cîntă-n sórele de maiu.
Cu-ale sale minarele
Ce se-nalță strălucind,
Brusa pare, predominind
Délurî verđî cu verđî vâlcele
Cinse-n rîurî de argint.
Pe torentulă ce mugesce
Printre chipariși și brađî
Pe cândă sórele sântesce
O talică se opresce
Ocolită de cavazi.

Servi-alérgă cu covóre
Ce le-aşterne lóngă riú ;
Iar o grupă rîdétóre
De hanime rēpitóre
Vin sē şaşă la pâriú.
Una drag işi împletesce
Perii sēi strălucitori ,
Altele adună flori ,
Alta-n apă işi privesce
Ochiî negri , ardători.
Dar frumósa esilată
Fumă dintr'o narghilea ,
Şi guriţa-î purpurată
C'un parfum de flori ce-nbată ,
Fumu-n aer respândea.
Grupa lor se risipesce
Printre iarbă , printre flori ;
Dilrubam le însocesce
Cu-a sa róbbă ce iubesc
Şi cu negriî veghetori ;
Dar frumósa hanimică
Urmă-un flutur aurit
Ce în sboru-î ametit ,
Îi luase-a sa gurică
Pentru fragul părguit.
Graciósă şi uşoră

Fuge-n câmpul însmăltat ;
Desfăcut de cosicăoră ,
Vëlul_ ei se desfășoră ,
D'aurele legănat.
Dintr'o lésă înflorită
Ese șeful veghetor
Ce urméză al ei sbor.
— Fața-ți este desvălită ,
Te-a vedea vr'un trecător ! »
Dilruban se învêlesce
În iașmacu-î suptîrel ,
Căci hadînul ce-î vorbesce
Cu cavaziî seî sosesce
Și-î vorbesce-ncetinel.

« Când al vieții sóre dulce
Dupe munte va sânti ,
Viața ta va vesteji.
Iată sórele se duce
Dilrubam tu vei muri ! »
Toți cavaziî cu ardóre
Iataganul ridicau.
Dar hanima plângetóre ,
Le aruncă la picîóre ,
Vêlii ce o coperéu.

Frumusețea sa divină
Fermecă p'ucigători.
Din albastri ochiori
Cade-o lacrimă senină
P'ale feței sale flori.
Ei lăsară se le cadă
Ferul lucitor, încet,
Și jurară pe profet,
Fața lui se nu o vadă
D'ar sdrobi acel alb pept.
Vai! dar șeful se repede,
Strânge gîtul ei de crin,
Că-l ei lung pînă de ebin.
Printre arbori se prevede
Încă sórele senin.
Séra vine parfumată
Lîngă-un corp ne-nsuflețit,
Și de flori acoperit,
Plînge-o róbă-ngenunchiată
Sub un arbor înflorit.
La a stelelor lumină,
Vine crudă ucigător.
— « Care fuse a sa vină
Dîce fata ce suspină,
S'o uidefî fără dor?

— Astă mórte, căzuliță
Dela mine n'am făcut.
Dacă traiul ți-e plăcut,
Fă ca mica ta guriță
Să nu spue ce-ai vădut ! »

Tu dormi

Séra-î dulce și senină,
Aerul îmbălsămit ;
Luna poleită, plină;
Umbrele s'aū aurit.
Rosa, drag simbol al vieții
Respēndesce-al ei parfum;
Iar tu, fiica frumuseții,
Dulcea mea, tu dormi acum ?
Tu lipsesci și tot lipsesc !
În deșert a nopții stea

Cu dulci rađe strălucesce ,
Tu lipsesci , o ! dulcea mea !
Vaî ! tu dormi , când timpu-aduce
Un minut atât de rar ,
Şi când gura ta cea dulce
Arde plină de nectar !
Şi când eă cu întristare
Însoşesc un imn de dor
Cu plăcuta suspinare
Dulcelui privigător ?
Uiţi că timpul trece iute ?
Uiţi că traiul e un vis
Ce pe florile născute
Orî ce diminătă-a scris ?
Mâne juna-ţi frumuseţe
Faţa ta va păraşi ,
Risuri , graciî , tinereţe
Orele le vor cosi.
Cóma ta cu spicuri d'aur
Se va scutura sub nea ,
Şi al sînului tesaur ,
Va seca , frumósa mea !
Fluturatica junime
De la tine va fugi ,
Numai cenele-ţi divine
Lacrimile vor stropi.

Alta póte sê-ți ia locul.
Altii rosa va zîmbi;
Pentru tine siminocul
Singur va maî înflori.

Blestemul dervisului

În tótă viața vóastră p'a vóastră tristă casă ,
Sê cânte baibuh !
O rudă sê vê móră , cu orî ce an ce pasă
Și voi sê trăiți încă , domniți d'al morții duh!
Durerile trecute sê le-aduceți aminte !
Uitarea dorul vostru sê uite a împăca !
Flămândi , să ródeți iarba ce nasce pe morminte !
Ghiaurul sê refuze mormêntu a vê săpa.
Sê vê vedeți voi vița prin alții redicată !
Căduți la băuturi !

Sa vă mușcați și brațul și mâna deșirată !
Din lacrimile vóstre să vă-adăpați , ghiauri !
Să vă tîrîți pe strade cu brațele rănite
Pe hărburi , ne-ncetat !
Ca să simțiți ce chinuri , ce suferinți cumplite
Acéstă sementie în lume a-ncercat !
Să auziți în nópte pe bórele selbateci
O șoptă ca de lanțuri ce robiî-n lume port !
Pe ce veți pune fruntea în visele fantastici
Să vi se pară voă că-î capul unui mort !
În casa unde puneți piciorul vre odată
S'aflați vr'un adăpost ,
Să intre cruda mórte de bóle conjurată ,
Să nu mai fie pace , să nu mai afe rost !
Pe orî ce-ți pune mâna , țărîna să se facă !
Să vestejescă flórea de care ați atins !
Să se usuce vinul ce grijele vă-mpacă ,
Sau să se schimbe-ndată în plâns de foc nestins !

Naide.

I

« O , veniți la rugăciune ,
Credincioșilor iubiți !
Căci mult rău e încă-n lume ,
Mulți sunt încă rătăciți ! »

Peste Brusa domnitore
Ast-felă cânt' un muegin ;
Paserile cobitore
Îl îngîină c'un suspin .
Dar prin nópte și furtună
Niște umbre se strecor ,
Și , tăcute , se adună
Într'un loc întristător .
Fulgerul c'o vie rață
Șerpuesce printre nori :
Tună ; face să se vață
Preoți turci conspirători .

Unii intră 'ntr'o gémie ;
Alții pe la porți pândesc ;
Alții printre vijelie ,
Printre arbori rătăcesc .
Dar îndată ce s'adună
Un șeh² mare le vorbi :
— « Mahomet ne împreună
Pentru lege a muri . . .
Astă nópte printre vise
Îngerul lui Mahomet ,
Se arată și îmi dîse :
« Fiū al marelui Profet !
« De-ți lăsa mai mult în lume
« Și pre tron , pe Soliman ,
« Va peri al vostru nume
« Din pămîntul lui Osman »
Umbra dulce și frumósă
Către mine se uita ;
Iar pe fața-î luminósă
Dalbe lacrimi rîura .
Pe cerésca-î cingétóre
Mii de rađe strălucéu ;
Doă splendide-aripióre
Dulce-n nópte scânteéu .
Lacrimile își ascunde ,
Aripele-a desfăcut ,

Și-n eterul ce pătrunde
Prin flori de-aur s'a pierdut.»

Astfel șehul le vorbesce.
Toți imami³ au strigat :
— « Mahomet ne poruncesce;
Padișahu-î condamnat ! »
Și pe vesele covóre
Ei în horă se 'nvîrtesc ,
Și cu arii de teróre
Urlă , saltă , dănțuesc⁴

II

O femeie coperită
În gémie a intrat ,
Porumbică rătăcită
Ce 'ntre vulturi a picat.
Toți imami cu teróre
Pórtă mâna la hanger ;
Iar hanîma , gînditóre ,
Nalță ochii către cer.
— « N'aveți temere , le ȑice
Cu glas dulce fecioresc ,

Căci eu n'am venit aice
Pacea voastră se răpesc !
Sunt o jună esilată
Mă descoper... vă uitați!
E o crimă; dar ertată
Către voi, divini bărbați.
Ce-așteptați și nu dați semnul
Perderii lui Soliman?
Voi aveți a da îndemnul,
Voi onórea lui Osman.
Și cu dânsul voiú se móră
Însuși crudul seú vizir. »
Dice; vélul se cobóră
De pe pérul ei de fir.
— « O, splendidă tinerețe!
O, minune! » toți striga,
Căci o rară frumusețe
Înfloresce fața sa.
Pêru-n valuri rîdětóre
Riura pe sínu-í alb,
Cum se varsă pe ninsóre
Focul sórelui cel dalb.
Ochi-í au acea dulcétă
A feciórelor ceresci
Ce promit în ceea viață
Sufletelor vitejesci.

Apoi, ca un vis de nópte
Ea în umbră dispărea,
Ale vijeliei șópte
Încă-n nópte s'audea.

III

« Caiceii, veniți la masă!
Viața-î dulce pentru noi!
Grijile ce pe-alți apasă
Nu au lacrimi pentru voi!
Dulce este-a trece-n lume
Liber și neatârnat;
Dar mulți port un mîndru nume;
Scim mai mult de un bogat
Care-ar da chiar avuție,
Libertate chiar ar da,
Caiceii ca noi să fie
La viziru-Ahmet-pașa.
Dar, pe viața ce-a să fie!
Unde albul Abdulah?
Nebunésca lui mîndrie
Ne înfruntă, pe Alah!
Nu ia parte nici odată
L'ale noastre desfătări;

Duce viață retirată,
Pradă crudei întristări.
Astă nópte el se duce
Cu vizirul, prefăcut,
Către alba lui cea dulce
Cu caicul cel tăcut.
Satrazanului îi place;
Asta este un favor:
Dar acésta nu ne face
Să-l urîm, pre ziditor! »

Asfel la o masă mare
Caiciei cuvânta.
— « Abdulah! caicu-n mare! »
Óre-cine îi striga.

IV

Umbrele misterioase
Se cobóră pe Bosfor;
Rađe dulci și argintóse
Luna varsă dintr'un nor.
Valurile spumegânde
Sub al stelei brîu de foc,

Scuturū cómele rîlênde
Și pe fața mării joc.
Malurile colorate
De saraiuri și grădinî
Miră-n undele spumate
Milióne de luminî.
Aurele frăgeđele
Pórtă încă din grădinî
Un parfum de viorele
Florî de rose și de crinî.

Tot răpesce și îmbată
Simțurile omenescî :
Cređi că viața-î transportată
În câmpiile cerescî.
Dar în umbra unor malurî,
Lângă un măreț sălaș,
Aștepta, jucând pe valurî,
Un caic și un vîslaș.
Eat'o umbră se strecóră
Și s'apropie de mal ;
Intră-n vasul care sbóră
Vesel legēnat de-un val.
— « Abdulah ! de mă vei duce
Printre valurî sănătos,

Către alba mea cea dulce,
Dați-oiu sufletu-mi voios! »

Luna palidă dispare
Dupe vârful unui mal;
Vântul geme-n depărtare,
Vine-n fruntea unui val.
Stelele schînteetóre
Printre nori acum luceșe;
Valurile plîngetóre
Se facu marî și se albesc.
Iar caicul e departe :
Elu alérgă grațios;
Și se-nclină de o parte
Tras de vîlu-î fluturos.

— « Caicciû! te uîță bine:
Vântul geme pe Bosfor!
Vijelia urlă, vine;
Valul este-nșelător!
— Mai puțin el ne-amăgesce
De cât omul căruî dăm
Inima ce ne sdrobesce,
Viața ce-î încredințăm!
Nu m'ai înșelatû pe mine?
N'ai sdrobit sufletul meû?

O! dar étă mórtea-ți vine;
Rógăte lui Dumnezeu! »

Țice : luna dupe munte
Luce încă un minut
Și revarsă pe-a lor frunte
Un torent de foc plăcut.
Abdulah atunci cobóră
De pe cap turbanu-î greú,
Și o cómă gălbióră
Rîură pe sînul seú.
— « Naide!... o, fii-mă bună!...
Cer ertare... te iubesc!...
— Dupe crimă, și minciună?...
Morî!.. Eú nu te mai voesc!»

Țice : trage o supapă
Ce-n caic a fost făcut;
Vasu 'nótă plin de apă,
Și sub unde-a dispărutú
Ea aruncă o cătare :
Vede pe vizir perind;
Apoi singură dispare
În torentul de argint.

Dar un vas sosesce-ndată :
Pórtă patru musulmanî;
Scapă alba înecată;
Scăpătorii sunt imamî.

Safafia

Cântă biulbiuliță bună ,
Prelungesce somnul teû;
Tu frumósă , blondă lună ,
Trecî pe noriorul teû !

Căci pe marea azurie ,
Într'un kiosk dalb de porfir ,
Dórne dulcea Halalie
Cu cosițele de fir !

Unde mergi?

În această dumbrăvióră
Ce în nori s'a învelit
Nu cunósceți o căscíoră
Cu colóne de granit!

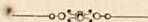
Acolo eú mă voi duce,
Acolo eú voiú se sbor,
Și pe sínul ei cel dulce,
Dulce legénat se mor!

Chiamă-me

Luna dórme sus pe stâncă
Și p'aceste verđi grădiní,

Iar tu, dulcea mea, ești încă
Desteptată și suspini.

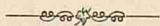
Chiamă se-ți sărute ție
Somnul céna d'abanos;
Iar de nu va el se vie,
Chiamă pe al teú frumos!

Fiata popii

De-așú fi pașă saú vizir,
N'așú avea siléf de fir,
Nici seraiul de granit
Cu pridvorul aurit;
Nici bogate caicele,
Nici eúnucí privighetori,
Nici harem cu cadinele,
Nici grădiní cu scumpe flori;

Dar mă jur pe prooroc ,
Să mor fără de noroc !
Așu veni la voi aici ,
Cu o cétă de voinică ,
Și-așu fura , făr' de păcat ,
Fata popii din Galați ,
Cu păr negru și bogat
Cu ochi dulci și lăcrimați !

O noapte de amor

I

În fundu-acestuî cadru ce ochii ne îmbată
Eterul și cu marea unesc azurul lor ;
Iar sórele ce-apune , pe marea azurată
Revarsă-un fluviu d'aur , măreț , desmerdător !
Pe luciî orizonte acolo unde cerul
Cu marea se îmbină , apare luna blînd ,

C'un pas ușor pătrunde din ce în ce eterul;
Și stânca se 'nvelesce sub umbre, negurînd.
Îmbălsămitul aer ce câmpul respîndesce,
Cu aerul de mare s'amestecă plăcut;
Sub malul singuratec un val abia mugesce;
Zefirii dulci alérgă și undele sărut.
Eram pe fața mării în barca mea ușoră,
Perdut sub rađa d'aur cu ceea ce iubesc
A cării dulce buză atunci, ântêia óră
Trăda cu fericire amorul ei ceresc.
Vai! ale nóstre simțuri erau ca îmbêtate!
O flacăra-amorósă în inime curgea.
Speranța și 'ndoiala, cu patimă 'ngîinate,
Din sufletele nóstre suspine-adînci scotea.

II

Cine ești, sufletul meu?
Sórele are o soră?
Auror' altă-auroră?
Dumneđeũ alt Dumneđeũ.
Rađa este-a ta zîmbire,
Crinul lacrima-ți de dor :
Aurea a ta gîndire,
Și suflarea ta d'amor!

Eî surîsul de la dori,
Strălucire de la stele,
Și în rađa feții tele
Nasc ale plăcerii flori.
Rađa sórelui poleie
Buza-ți mică de rubin,
Lacrimile, o femeie,
Îți dau fermecul divin!

III

Oh, te iubesc! și-n focul ce sufletu-mî aprinde,
Când eû te văđ cu dor,
Simpț voluptatea care p'o flacăra coprinde
Când ea are să arđă un crâng desfătător.
Cu cât voiû se astîmpăr acéstă sete-adâncă
Prin calde sărutări,
Cu-atât ea se 'ntărită și se măresce âncă,
Căci sufletu-ți revarsă comori de resfățări!

IV

Ca un fluture ce sbóră
Prin deșertul azuros

Legănat pe aripioră
În eterul luminos;
Sufletu-mă la tine sbóră
Printre valuri de amor ,
Ca o prefumată bóră ,
Beat ferice d'al sėu dor.
Esti un fermec de 'mbătare,
Spune blând, sufletul meŭ ?
Esci tu , sânta resfătare,
A acestui Dumneŭ ?
Graciile varsă dulce
Trandafiri sub al teŭ pas ,
Și pe fruntea ta ce luce
Visele din cer se las.

V

Cât de frumósă și dulce esti!!
Ochi-ți se umple d'un rîu de roă,
De blânde raŭe, rechiamă noă
Visele vîŭții cele ceresci!
Cómele tele , umbre curate
Par c'ar fi vėlul gracilor dulci!
Pe sînu-mă capul tēnēr cānd culci,
Cóma-ți tresare de voluptate!

Ca vița verde și mlădiósă
Ce 'ncege-un arbor cu brațul ei,
Pe viața-mă tristă, pe anii mei,
Te pleci tu blindă și amorósă!
Când al teú suflet arde d'amor,
Sînu-ți esală vorbe-adorate,
Ceresci tesauri de voluptate,
Necunoscute de muritor!
Viața cu rose se încunună
Ca o fecióră în sêrbători
Aceste inimă, ca doă flori,
Ca doă flacări ard, se consumă.

VI

Vin' iubita vîeții mele,
Respîndesce ne'ncetat
Cupa tinereții tele
Cu nectarul parfumat!
Vin' te 'mbată de plăcere
P'al meu sîn ce arde-n dor,
Unde vai! ca tot ce pere,
Va peri al meu amor!
Oh! amoru-î vînt de nópte,
Inimele sunt un lac!

Vântul cade fără șoapte,
Undele d'odată tac!
Vin' la cel ce te adără!
Nu mai perde un minut!
Căci pe fie care oră
Fuge fermecul plăcut!
Când din viață te vei duce
Sufletu-ți va fi 'ntrebat
Ce-ai făcut parfumul dulce
Anilor ce au sburat?
Caută a face scire
C'ast parfum desfătător,
L'a sorbit cu fericire
Gura dulcelui amor!

VII

Vorba-ți desfătări mă-aduce!
O, amantul meu plăcut!
Voiu să lupt; dar fața-ți dulce
Cum o văd, eu m'am perdut!
Dulci sunt ochi-ți pentru mine!
Domnul meu! amantul meu!
Dulci ca ȋorile divine!
Dulce cată se-ți fiu eu!

VIII

Tu mă iubesci? Ți-încă acest cuvânt frumos !

El dulce mă învinge !

Vai! pentru 'ntâia oră cuvânt așa voios ,

Așa plăcut , ferice auzul meu atinge.

La aste vorbe luna surîde voluptos

Și de amor tresare !

Și florile pe vânturi revarsă-al lor miros

Și sufletu-mi s'aprinde , suspină cu 'ntristare.

Suspină! dragă suflet , te temi c'al ei amor

Ca roa ce străluce

Când sórele resare , periva-n viitor ?

Nu risipi , o sórtă , credința mea cea dulce !

IX

Când vĕdăiîu ântĕia dată

Chipu-Ți dulce și plăcut ,

O , frumósă adorată

Chipu-Ți mĭ-era cunoscut !

Printre vise ideale

Ce pe viața-mĭ a plutit

Prin imagini virginal
Tot d'auna te am zărit.
Ce mi-aducă, o, bucurie!
Din locașul teă ceresc?
Vino și îmi spune mie?
Esti frumoasă, te iubesc!
Adu-mă sinul teă ca crinul
Unde dulce dorințe cresc,
P'a ta buză chiar suspinul
E un sun Dumneșeesc!
Oh! dă-mă mie, dulce nume,
Aste daruri ce aducă,
Căci prin suferință în lume
Merit aste bunuri dulce!

X

Tu mă iubescă, o dragă, și temerile mele
N'aă fost de căt păreră?
Tu n'aă avut pe altul în gândurile tele,
Și nimenă n'a ăis ție cuvinte de plăceră?
Te superă, mi se pare? văă! ochiă lăcrimăză!
Suspini, o dulce dor!
Amorului meă iartă! și lasă ca p'o raăă
Să mi te sôrbă ochi-mă saă lasă-mă să mor!

XI

Fruntea ta din negru-ți pēr
Ese ca o diminéță
Din a nopții désă cétă
Revěrsând lumină din cer :
Dar pe buzele-ți arđēde
Sărutări divine cresc ,
Unele se părguiesc
Și-altele se nasc plăpinde.
Peste sînul teū de crin
E o vale ce pătrunde
Sub o umbră ce-o ascunde ,
De mistere loc divin !
Nimenea nu desvêlesce
Ast frumos , ceresc locaș !
Nici o umbră nu umbresce
Rađa-amorului gingaș !

XII

Tot de amor se-mbată pe undele plăcerii
Și dice : « să iubim ! »
Pe mare focul lunii , pe rose vîntul seriî ,
Și buza mea pe buza-ți , o , suflete sublim !

XIII

Ceru-î semănat de stele ,
Aerul îmbălsămit ,
Nóptea , dulcea vieții mele ,
Cursu-î dulce șî-a oprit ;
Rađa serii 'mbălsămită ,
Respăndesce-al ei parfum ,
Vino , dulcea mea iubită ,
Se béu sufletu-ți acum !
Orele-ale tele sclave
Îți deschid frumosul sín ,
Și cu degete suave
Varsă-amorul teű divin .
Ție-amorul împletește
Verđi cununî de desmerďări !
Fericit cel ce răpește
Tinerile-î resfățări !
Veđi tu nóptea e nebună ,
La suspinele d'amor ,
Cer , pămênt , eter și lună
Aîuréză , se 'nfior !
Timpul vestejesce tóte .
Mâne nu te va cruța !

Dulce flóre, mâne póte,
Tristă te vei scutura ?

XIV

Vino, sînu-mî astă dată
Ți-e deschis, amantul meu !
Vino iute și te 'mbată
De plăceri ce-ți dau drag eu !
Te grăbesce, dulce sóre !
Orele se schimbă-n sbor !
O femeie este-o flóre,
Flóre este-al ei amor !
Astădî ne surîde noă ;
Dar se 'nturnă despre vînt ;
Vin' pe sînul meu de roă,
Apoi stingete-n mormênt !
Sîniî mei sunt dragi grădine
Ce amorul , număi el ,
Le deschide pentru tine ,
Pentru tine singurel.
Timpul chinurî ne urdesce
O , amantul meu divin !
Ora trece , se topesce
Și ne dice ! sê iubim !

O , cerescă desfătare !
Ochii mei în foc se scald ,
Mor ! și corpul meu tresare
Ca un crin sub vântul cald !

XV.

Veđi tu pe orizonte azurul mării line
Că-azurul cel din spaciū uninduse, perind ?
O rađa cu o rađa , lumină cu lumină ,
Și umbrele cu umbre, ființa lor unind ?
Așa se se unescă în astă nópte-ardêndă
Amorurile nóstre , ce-n flacări se consum !
Suflaré-mă cu suflaré-ți cerescă, imbatândă,
Sărutu-mă cu sărutu-ți, și fumu-mă că-al tău fum !
Dar pentru ce plângi ore , o , dulce adorată !

De ce frumosu-ți sîn ,

Revarsă dulci suspine în nóptea parfumată ?
— Oh ! sunt prea fericită, amantul meu divin !
— Tu esci prea fericită ! o fericire lină

Revarsă inima mea ,

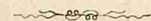
În inima-ți ardêndă ca flacăra divină
Și-a sărutării tele dulceta va se bea.

Mă lasă , al teû suflet sê-l béû cu fericire
Într'un sărut de foc !
Mă lasă-a ta suflare s'o béû eû cu uîmire
Apoi sê mor pe loc !

La o mica fata de grec

Îmî cerî a-ţi face versurî, a poesii flóre
Născută-n vînturî calde, în ţerî de desfătări
Ce-alese aurora sê-şî mire ridetóre
În ale vieţi-ţi rose cerescile-î colorî.
Să cânt copilăria-ţi ? ah ! cată dar a-ţi spune
Ar trebui un cântec mai dulce mai curat.
Ca şopta sărutării ce zefirul depune
Pe sînul dalb al mării de stele sărutat.
Şi lira mea perdut-a parfumul tinereţii
Şi daca câte-odată am mai versificat
Acele versurî sémăn, sub umbrele tristeţii
Ca nisce florî ce-n iarnă aû fost întârđiat.

Copilă, când buchetul ce anii junî forméază,
Va străluci pe frunte-ţi cu focul seû cel sânt,
Peri-vor ale vieţi-mî flori ce mă desfăteză,
Şi viaţa-mî, şi cântarea-mî se vor răpi de vînt.
Atunci, ferice perlă, dupe-aceste maluri,
De-î fi tu întrebată de bardul călător,
Dî că el suferise pe-ale vieţii valuri,
Dar că iubea copila chemând'o mică sor.

Termesiul

Oh! cât e de răpitoare
Rosa împletită-n crin!
Cât sunt de strălucitoare
Raşele p'al serii sîn!
Fluturul dormind p'o flóre,
În frumóse dimineţi;
Lacrima udând cû-amóre
Céna dulcii frumuseţi!

Dar eă sciă ceva mă dulce :
Părul teă pe sînu-ți alb
Fermec rar , ceresc , ce luce !
E vermeliul cel dalb.

Suspinul

Auă tu pe lina mare
Căntecul cel trist și blănd ?
Cu arăindă căutare
Veă un om în vas trecănd ?
Ca o stea ce se privesce
În Bosfor , pe aniă meă !
Prin cafaz veă ce lucește ?
Este ochiu-unei femeă.
Văntul suflă cu plăcere ,
Valul trece mut și lin ;
Prin cafaz și în tăcere
N'auă tu un lung suspin ?

Întoarcerea

La umbra pădurósă pe mágura bătută
De valurile mării , de zefiri trecători ,
Cu fruntea visătóre , ea dulce și plăcută ,

Venea de multe orî !

Acolo-n al meu suflet ea sufletul vërsase ,
Și lacrimile sale cu plânsu-mî s'aũ încins.
Și inimile nóstre ce-amorul îmbëtase

Aũ ars în foc nestins !

Acolo stânca pare de silve cununată ;
Acolo geme rîul pe patu-î spumegos ;
Și rađeale și umbra pe marea azurată

Se joc delicios !

Acolo diminéța vëđ marea cristalină
Posomorîndu-șî fața sub cerul aurit ,
Vestind că vine bórea , cu resfățare lină

Din malu 'mbălsămit.

Acolo ochiul vede când sórele dispare
Azurul cum se 'nsmaltă d'un splendid vël de fir ,
Ce tremură , scântilă , la dulcea sărutare

A dulceluî zefir ,

Îmi pare că sunt încă în timpul vieții mele
Când eu veneam adesea în ast frumos locaș
S'aspir a ei suflare, având martori pe stele,
Și-amaru-î dragălaș!

Ea singură lipsește, și dorul mă 'ncongiură!
În darn cat a sa umbră, prin umbre, prin lumină,
În darn o cer la graciă, la farmece ce sboră
P'aceste verzi grădini!

Nimica n'o întorțe dorinții și tendreții!
Vai! unde pot să aflu acest tesaur sânt?
Pe care timpul aspru răpit-a tinereții
Pe durerosu-î vânt?

Și cine-n al meu suflet va 'nchide ran' adâncă?
Și cine șterge urma durerii ce-a bătut!
Nici inima ta dulce, nu poate, dragă, încă
Să-mi dea ce am pierdut.

Căci suflul crud al lumii ast suflet vesteșce!
Prin cântecele-mi pline de vise, de amor,
Nu vezi tu ce 'ndoială de mörte se dăresce?
Nu vezi adâncu-mi dor?

Din flacăra credinții amorul s'aripază;
Dar santa sa făclie s'a stins, sufletul meu!
Și cruda îndoială a stins ultima rață
Pe tot ce iubesc eu!

Nu! sufletu-mi nu poate cu lumea să se 'mpece.
Prin ómenī el se crede, străin și sficioș,

Cătat-am făr' să aflu în lumea asta rece

Ast bine mincinos!

Orî unde pasul trece, el cată să 'ntâlnescă

O urmă de lungi lacrimi ce popoliî presar,

O crudă nedreptate, o crimă omenescă

Și un destin amar.

Nemeritul de fală ferice se 'ncunună,

Și vițiul asupra virtuții triumfând,

Și răul peste bine domnind ca tot d'aună;

Ah! iată-acest pămînt!

Nu! nu mai e scăpare în cugete frumoase!

Visări ceresci în lume, amici, nu semănați!

În loc de flori divine, vai! lacrimi dureroase,

Odată-o să-adunați!

Tu nu mai ești aice, o umbră fericită;

Dar pentru ce în sboru-ți, desfătătoare stea,

Nu ai luat cu tine și viața mea sdrobotă,

Luând inima mea!

Ți-aduci aminte

Ți-aduci aminte séra când noi plutém pe mare ,

O suflet gracios !

Torinte d'aur luna vărsa cu resfățare ,

Și-n părul teú zefirul se legăna voios ?

Iar valul s'alinase sub cósta 'ntunecată ,

Abia se audea

Ca sgomotul de pasuri pe valea depărtată

Ce móre cu încetul în nópte, dulcea mea.

Se audéu dulci cânturi trecênd p'acele unde

De spumă și d'azur.

Noi nu vedém amanții ce nópteă îi ascunde ,

Și se părea, sub valuri, că vocele murmur.

Când terminarăm cursul vorbiri amoróse ,

Tăcuți , noi amú visat.

O lacrimă lucise în cenele-ți umbróse

Și sufletu-ți de doruri părea înconjurat.

Tu ridicaseși ochii arđênd de tinerețe

Spre cerul strălucit

Și când văduși că-mi cură o lacrimă pe fețe

Strigași cu întristare : « oh ! de ce m'aí iubit !

— Oh ! Dumne-deu voiesce și singur, dragă, scie

De ce te-amă iubită eă.

— Și ce, Dumne-deu, ore atât de crud să fie

Să vrea ca să sdrobescă amar sufletul meu ?

— Acela ce cu suflu-î crează-o dulce flóre

Ca să se stingă-n vînt,

Ca să parfume viața cu dragălașa-î bóre

Și-n urmă ca o rosă să lase-acest pămînt.

Ce te-a făcut frumósă ca să iubesci în viață,

O fericirea mea !

Ce învelesce peru-ți cu aur și dulcétă

Și degetele tele cu rose și cu nea. »

În lacrimi amoróse 'i se 'nvălea vederea,

Și vîntul bălsămit

Și umbra și lumina ce respîndesc plăcerea,

Te resfățău pe frunte, o fermec fericit !

Tu blestemaî în gîndu-ți aceste eleminte,

Complici misterioși

Ca când simței asupra-ți tot fermecul ferbinte

Ce respîndeu în sînu-ți și-n periî tei undoși.

O d ă

Ceréscă frumusețe , o , tu ce vener eă !
Ascultă cântul dulce al celui ce te-adórá ?
Moderă-a ta mânie ! mîndria ta cobórá !

Respectă dorul meă !

Alină-aceste-amare și crude suspinări !
Veđi viața mea în lacrimi se schimbă și declină ;
Aceste crude lacrimi , o dulcea mea le-alină ,

Cu dalbe sărutări !

Tu dómne , ce pe pėru-î puî aurul cerese ,
Și verși în căutare-î angelică langóre ,
Ce semenî pe gurița-î parfum și rosióre ,

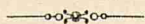
Ce dulce părguese ;

Deă ce-mă însufli cântul , tu singur ai aflat
Ce causă produce durerile-mă sublime ,
Deschide-mă la cântare-mă și tinere suspine

Al ei sîn adorat ;

Asculta plânsu-mă dulce , prea strălucite deă !
Suspinele s'esală prin cânturile mele ,
Dă-mă inima-î curată ca nisce floricele ,

Său curmă traiul meă !

Lasă-me

Vântul nopții respîndesce.
Un parfum îmbălsămit
Valul mării murmuesce
Și se stinge adormit.
Cerul semănat de stele
Cură-n aur peste val,
Lasă dulcea vieții mele,
Se béu suflu-ți virginal.

La Doamna D.

O, tu ce frumusețea divină, poetică,
Esală fermec dulce ca fumul dupe flori,

Esci tu ilusiune dulce, melancolică?
Saū rađa dimineții ce trece printre nori?
Din hora înflorită a viselor de ângerî
Tu pôte ai venit

Cu mâna ta suavă se ștergi amare plângerî
Și se reversi lumină la cel ce-a rătăcit?
Vin', recoresce dulce pe bardul ce suspină,
În față cu durerea ce lumea a coprins!
Fă se se uite răul, la dulcea ta lumină,
Ce-n viață s'a întins!

La Victoria B.

O, tu ce n'ai, copilă, alți inimiți în viață
De cât acele rose ce nu vîd cu ochiū bun
Pe nimeni ce le 'ntrece prin fermec și dulceta
Și tînărul parfum;

D'o ȃi femei numai, bea, jună adorată,
Acele fericiri
A căror dulci resfrângeră pe fața ta s'arată
Ca zimbetele rosei în dulcele-ă iubiri.
Când se va 'ntinde norul pe fruntea ta senină,
Nu ține socotélă, el este trecător.
Mai dulce printre umbre e-a sórelui lumină.
Și omul nasce-n lume, se suferă în dor.
Dar dorul e departe de inima ta jună.
Ghirlanda vîetii tale lucește gracios
Sub roa și lumina ce dulce o încunună
O dulce diminéță cu sînul amoros.
Pe fața ta frumósă, amara întristare
Floră nu a secerat
Și gura ta păstrează divina sărutare
Din raiul ce ai lăsat.

FINE LA FLORILE BOSFORULUI

